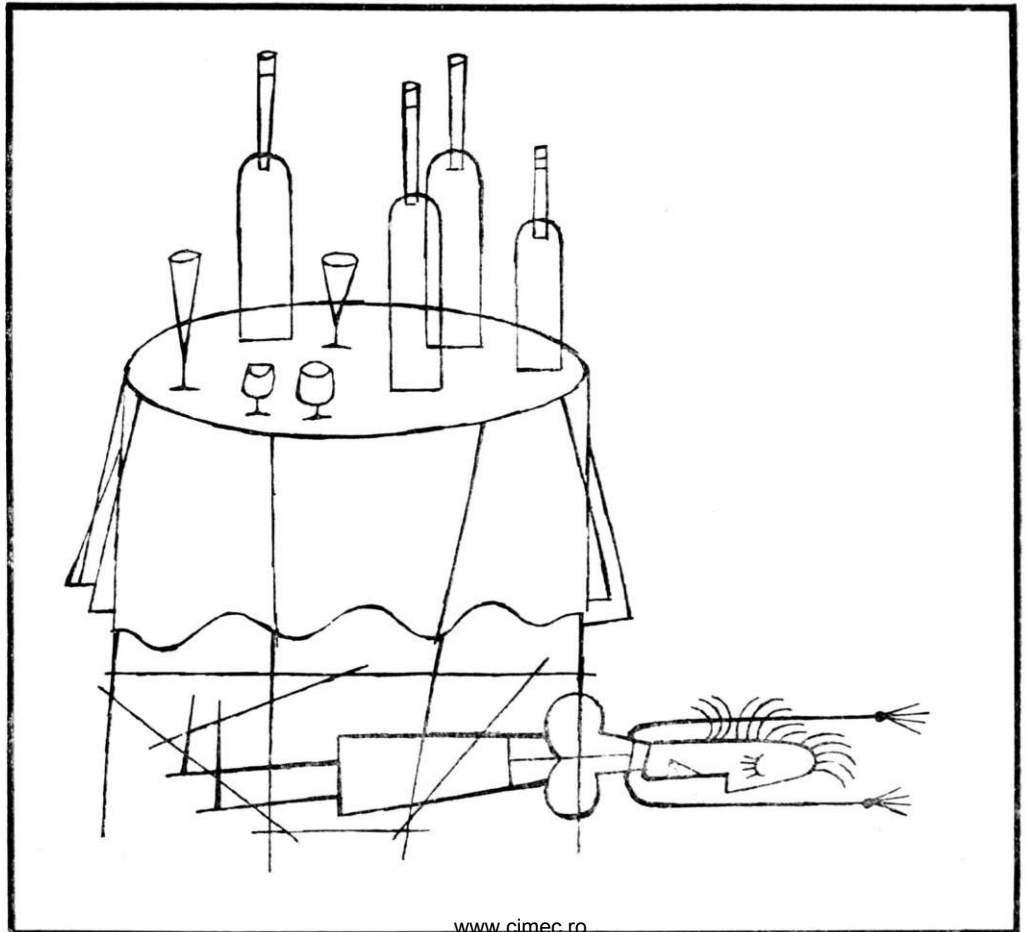
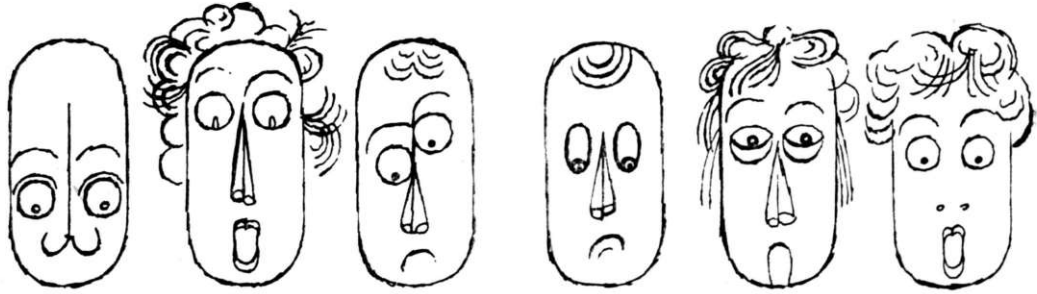

HORIA LOVINESCU

O CASĂ ONORABILĂ

FARSĂ POLITISTĂ

Dinu
Cora
Dan
Cela
Grig
Ani
Antonia
Bosco

P E R S O N A J E L E

PARTEA ÎNTÎIA

Holul unei case boierești, în care actualii locatari se străduiesc să trăiască adecuat. Deocamdată nu se vede mare lucru, căci draperii groase acoperă ferestrele. Se aude însă un sforăit puternic pe care încearcă inutil să-l întrerupă un fluierat și niște pantofi izbiți de podea.

ANI (*ridicându-se de pe canapea, exasperată*): Grig, termină odată, m-ai înnebunit. (*Sforăitul se oprește o clipă, apoi reia cu forțe noi: plingăret.*) Grig, nu mai sforăi că pling. (*Furi-oasă.*) Unde naiba te-ai culcat? (*Aruncă cu ceva în direcția sforăiturii.*)

GRIG (*buimac*): Ce! Ce e!

ANI: Întoarce-te pe burtă, că altfel fac o criză de isterie. Unde ești? (*Linște. Cu drăgălășenie, în șoaptă.*) Grig! nu vrei să aprinzi lumina? Nu mai pot dormi. (*Sforăit cumplit. Cu disperare.*) Grig! (*Se ridică, înaintea pe dibuite.*)

GRIG (*mormăit visător*): Când eram mic, de revelion, mama... (*Cu suris indulgent în glas.*) Degeaba, Ani, n-ai să fii niciodată și nevastă și mamă.

ANI (*a ajuns lângă el. Zgâlțându-l*): Trezește-te, dar trezește-te o dată, brută!

GRIG (*așezându-se buimac pe marginea patului*): Ai spus ceva?

ANI: Uf! în sfârșit! (*Rătăcind prin cameră și căutând ceva pe zid.*) Grig, a dispărut butonul.

GRIG: Au, capul! Care buton? (*Ingrigorat.*) Cel de aur?

ANI (*rizind*): Idiotule! Șalterul de lângă ușă. Ca și cum n-ar fi fost. Pfft! S-a dus, s-a evaporat. (*Pipăind în continuare, chicotește.*) Și nici veieuză nu mai e. (*Speriată.*) Grig, unde sîntem?

GRIG: De unde vrei să știu? Lasă-mă să dorm.

ANI (*venind la el*): Dacă nu te scoli imediat, îți torn o cană cu apă în cap.

GRIG: Asta ar fi o idee, mi-e capul ca o varză, exact ca o varză cu foi multe și crețe. (*Se ridică, se îndreaptă spre perete.*) Ani, unde-i ușa de la baie? Pe onoarea mea că nu mai e. (*Revine spre ea.*) Unde sîntem?

ANI: Asta te întrebam și eu. (*Rizind.*) Nu mai recunosc nimic, dar nimic.

GRIG: Stai s-o luăm sistematic. Tu ești... Ani.

ANI: Întocmai. Nevastă-ta.

GRIG (*căutînd*): Nevastă-mea... nevastă-mea... (*Cu satisfacție.*) Ani, deci! De ce mă încurci?

ANI: Aha, pentru asta îți trebuie un efort de gândire?

GRIG: Te rog, fără violențe de ton. Am spus sistematic, adică la rece, adică științific. Deci tu ești Ani! Dar e perfect; avem un punct de sprijin în spațiu. Ah, capul! De ce naiba m-ai sculat, totul e limpede: tu ești Ani și Ani e nevasta mea, deci tu ești nevasta mea.

ANI (*zgâlțându-l*): Te întrebam unde sîntem.

GRIG: Stai s-o luăm încet. Ai un fercod? Sau măcar un pahar cu apă rece? Dar rece, de la gheață.

ANI: Grig, dacă nu-mi răspunzi imediat unde sîntem, te zgîrii pînă la sînge. Alcolicule!

GRIG: Cu doi de o, că ești intelectuală! Și actriță cu dicțiune pe de-asupra. Și, ia mai lasă-mă în pace. Nu știu unde sînt și gata, ce, o să mă omor pentru asta? Dacă nu eram aici tot trebuia să fim undeva. (*Induioșător.*) Ascultă, fată dragă, ce-ar fi să cauți un pahar de

- zeamă de varză. Zău, că pentru un pahar de zeamă de varză sînt gata să-ți spun că te ador.
- ANI: Să știi c-o fac, jur c-o fac, simt că-mi vine.
- GRIG: Ce?
- ANI: Criza.
- GRIG: Fă-o, dragă.
- ANI (*se smiorcăie, apoi începe să plîngă, dar fără convingere*): Nu pot.
- GRIG: Pentru că ești beată, și tu nu faci crize de isterie decît pe luciditate.
- ANI: E adevărat, sînt beată și tocmai de asta mi-e frică. Dacă înnebunesc? Unde sîntem, Grig? Asta nu-i casa noastră. Caută o lampă, un chibrit, fă ceva.
- GRIG: E drept că totul e destul de ciudat. Nu izbutesc să-mi amintesc nimic, dar absolut nimic.
- ANI: Dacă am murit? Ții minte piesa aceea în care niște oameni se trezesc într-un loc necunoscut și nu-și dau seama că sînt morți?
- GRIG: Ia leag-o cu cheștiile astea! Ei, comedie, uite că am pantalonii pe mine. Și în buzunarul pantalonilor... Evrika!! (*Scoate o cutie de chibrituri și aprinde un chibrit.*) Lumină!
- ANI (*strigînd*): Acolo!
- GRIG (*lăsînd să-i cadă chibritul, speriat*): Ce e, ce-ai văzut?
- ANI (*rizînd*): Lașule! (*Ride, abia izbutînd să vorbească*) O... lampă cu... picior.
- GRIG (*aprinzînd din nou un chibrit se îndreaptă spre lampă*): Ah, ce ris cristalin. (*Aprinde lampa, se uită în jur unde totul evocă o petrecere năpraznică; începe să ridă și el.*) Începusem să mă sperii de-a binelea. Oare Cora știe că am dormit la ea? (*Privînd-o pe Ani.*) Da, e o întrebare prostească. Presupun că n-ai venit cu pijamaua lui Dinu în poșetă.
- ANI (*privînd pijamaua bărbătească cu care e îmbrăcată*): Da, e chiar pijamaua lui.
- GRIG (*căuțînd printre sticle, ironic*): De unde-o cunoști?
- ANI: Nu fi stupid, a cui vrei să fie? Cora nu poartă pijamale bărbătești. (*Bătînd din palme.*) Mi-aduc aminte! Vai ce revelații grozav a fost. (*Rizînd.*) Ții minte cînd am jucat baba-oarba în patru labe?
- GRIG (*ridicînd o sticlă*): „Gordon rouge“. Răsuflată și încălzită. Aha, „Gold Label“. Dacă aș găsi și o picătură de gin... nimic nu drege mai bine decît un pahar de whisky — bien tassé — cum scrie în romanele polițiste — la care se adaugă o picătură de gin. (*Iși*
- toarnă. Cîntăriră în fiecare mîină cite o sticlă.*) Bune sînt afacerile cu străinii... Mai pică o atenție... mai...
- ANI: O să te pocnească apoplexia.
- GRIG: Ține șandramaua. Ia și tu o înghițitură, să vezi cum te remontează.
- ANI: Crezi? (*Iși moaie buzele.*) Ihm, e grozav. Cît să fie ceasul?
- GRIG (*se uită la ceasul de la mîină, îl duce la ureche*): Zece. Care zece, dimineața sau seara? (*Grig se duce la ferestră, trage perdeaua.*) Dacă nu e eclipsă de soare, e sigur zece seara.
- ANI: Ieri sau azi?
- GRIG: Exasperantă ești cu mania asta a precizunii. De unde vrei să știi?
- ANI: Și acum ce facem?
- GRIG: Du-te și ascultă la ușa lor, poate s-au trezit.
- ANI (*demnă*): Grig!
- GRIG: Bine, atunci ne culcăm și dormim mai departe.
- ANI: Mi-a pierit somnul, parcă am mii de ace în palme.
- GRIG: Scoate-le și tu pe rînd, asta o să-ți dea o ocupație.
- ANI: Dacă nu termini, pînă la urmă tot o fac, te anuț.
- GRIG (*lăsîndu-se în patru labe și căuțînd*): Unde mi-or fi pantofii?
- ANI (*sărîndu-i în spate*): Dii, căluț!
- GRIG (*scuturîndu-se și trîntînd-o*): Ei, nu, asta-i prea de tot. Mie mi-aleargă soarecii în burtă și copiliții îi arde de joacă.
- ANI (*smiorcăindu-se*): Nesuferitule, te porți cu mine de parcă n-aș fi nevasta ta. Nu mai ai un cuvînt draguț, nu mai ai un pic de respect și de tandrețe.
- GRIG (*luînd-o în brațe*): Ani, nu te prosti, ce dumnezeu. Na, bea încă o înghițitură. I-a trecut supărarea fetei mele dulci? (*O sărută.*)
- ANI (*luîndu-l de gît*): Mă mai iubești?
- GRIG: Ca în prima zi.
- ANI: Nu-i așa că băiețașul scump și fetița dulce sînt fericiți împreună?
- GRIG: Ca doi porumbei.
- ANI: Că nu mai există căsnicie ca a lor?
- GRIG: Numai în Codul familiei.
- ANI: Că ai muri dac-aș muri?
- GRIG: Certamente. (*Îmbrățișare.*)
- (*Intră Cora, femeie de 50 de ani, bine păstrată.*)
- CORA (*fără să-i vadă*): V-ați trezit? Ce mai fac micii mei destrăbălați?
- ANI: Se iubesc.
- CORA (*zărîndu-i pe jos*): Nu vă jenați, continuați. (*Se așază lingă ei.*)
- GRIG: Chiar așa, în public?

CORA : Vă place să vă sărutati ?
ANI : Grig sărută foarte bine.
CORA : Să văd și eu.
ANI (*privind-o provocator*): N-azi. Grig, ce mai aștepti ? (*Acesta o sărută pe obraz.*)
CORA : A, nu, nu așa.
ANI : Face pe timidul. (*Îl ia de gât și-l sărută lung, privind mereu la Cora.*)
CORA (*se ridică brusc*): Sinteți impudici ca două animale.
GRIG (*ridicându-se și el*): Animalele nu sînt impudice, sînt inocente.
CORA : Chiar vi se potrivește epitetul ! Ia uită-te la această mică desfrînată. (*Ia între palme fața lui Ani.*) E toată numai păcat.
GRIG : Da, păcat de ea. Zău, duduie Cora, cu relațiile matala ți-ar fi atît de ușor să-l convingi pe Diculescu s-o ia la teatrul lui. Ești prietenă cu nevas-tă-sa.
ANI : Mai ales că-i vorba ca teatrul să facă un turneu în străinătate.
CORA : Să vedem, să vedem. (*Mingîind-o pe Ani.*) Dacă fetița o să fie cuminte și ascultătoare...
ANI : Eu sînt o fetiță tare dulce. Întreabă-l pe Grig, duduie Cora. Și pe urmă, noi te iubim atît !
CORA : Mă duc să văd dacă a ieșit Dinu din baie, să intrați voi să vă îmbrăcați. Ceilalți vor să mănînce.
GRIG : Cum, a mai rămas cineva ?
CORA : Toată banda. După ce v-ați culcat, s-au așezat la cărți și acum se ceartă ca chiorii.
GRIG : Prin urmare trecem la resturi.
CORA (*ieșind*): Bineînțeles, am potroace.
GRIG : Acum să te ții beție. (*Numărînd pe degete.*) Tu știi că azi e a patra zi ?
ANI : De la facerea lumii ?
GRIG : De cînd nu mîncăm acasă. Vineri la Tuți, sîmbătă la Gicu, ieri și azi aici. Dacă socotești și Crăciunul, luna asta am făcut o economie serioasă. Și de Sf. Ion mergem la Nelu.
ANI : Ce-mi cumperi ?
GRIG : Glumești. Și haina mea de piele ? Tu ți-ai cumpărat pantofi din pachet săptămîna trecută. Acum e rîndul meu.
CORA (*intrînd*): Gata, repede în baie. (*Cei doi ies. Cora formează un număr la telefon.*) Alo. Cora Georgescu la telefon. Îmi cer scuze dacă vă deranjez, dar ținam atît de mult ca la început de an nou să vă întîmpine urările mele fierbinți... Mulțumesc. Și dumneavoastră, multă fericire... personală și noi și noi succese în munca de construire. (*Rămîne interlocută la replica neauzită a interlocutorului, apoi.*) Da... sigur... a lui. Ah, singuri ca doi bătrîni, acasă.

La douăsprezece am închinat o cupă de șampanie, gîndindu-ne și la dv. și ne-am culcat. Dinu cu surmenajul lui intelectual... Alo ! (*Trîntește telefonul.*)
Tot mojie !
DINU (*intră cîntînd „Lalele”...*): L-ai găsit ? Nu l-ai indispus că ai telefonat la ora asta ?
CORA : Nu mă învăța te rog ce se face și ce nu se face. Știu ceva mai bine decît tine. N-am învățat să mă port făcînd conpecte după codul manierele: elegante.
DINU : Te rog să-ți măsoari cuvintele. A trecut mult timp de cînd nu mă mai impresionează aerele tale de cucoană (*Cora se îndreaptă demn spre ieșire.*) Unde pleci ?
CORA (*strivitoare*): Mă port ca o cucoană. Ies ca să nu-ți răspund.
DINU : Cora, dă-o dracului de afacere, n-o să ne certăm iar pentru o prostie. I-ai transmis urări și din partea mea ?
CORA : Cere-ți scuze.
DINU : Îmi cer scuze. (*Îi sărută mîna.*) Ah, dacă l-ai convinge să vină odată la noi ! La masă sau măcar la o cafea. La Guțulești a fost.
CORA : Se cunosc de la facultate.
DINU : Și eu am făcut facultatea.
CORA : Care facultate ? În orice caz săptămîna asta să nu te întorci de la vinătoare cu mîna goală. Am auzit că-i place vînatul și am putea să-i trimitem o pulpă de căprioară sau de mistreț.
DINU : Nu am împușcat mistreți în viața mea.
CORA : Cumpără.
DINU : Cumpără, cumpără ! Ce sînt eu, mașină de bani ? Dacă vrei să facem cadouri mistreți și căprioare, de ce îi mai inviți pe hămesiții ăștia aici ? Icre negre, șampanie, curcani, nimic nu le ajunge, de parcă tot de asta ar fi mîncat de cînd s-au născut.
CORA (*aranjîndu-i cravata*): N-avea tu grijă, o să-și plătească fiecare partea. Ștrîcata aia mică vrea să se mute la alt teatru. Antonia vrea s-o ajutăm să plece în străinătate la tîrgul de mostre. Nu rămîn eu în pagubă (*privindu-i mîinile*). Ai putea să-ți cureți unghiile.
DINU : Și blegul ăla de Dan ? E curățat, mort, îngropat.
CORA : Dar nevastă-sa e primejdioasă. Nu există, deșteptule, relații inutile sau de care nu trebuie să ții seama. Ești atît de sigur că „ăștia” n-au să te scoată la pensie ?
DINU (*furios*): De cincisprezece ani mă chinuiesc să te dezvăț să mai spui „ăștia” (*pompos*). „Ăștia” sînt eu !
CORA : Haida, de !

DINU (uitându-se speriat în jur): Ai înnebunit? Taci din gură! Dacă te aude cineva? Cu toți ăștia în casă...!

CORA (rîzînd): Care ăștia? (întră Ani).

DINU (văzînd-o și făcîndu-i cu ochiul Corei): Ai noștri, dragă!

ANI (intrînd în combinezon): Oh, credeam că nu-i nimeni.

DINU: Aseară cînd ai făcut striptiz nu erai așa timidă.

ANI: Eram după glasvand și aveam pantofi.

DINU: Uite că plec. Mă duc să-i ridic pe ceilalți de la cîrți.

CORA (sărutînd-o): Ce proaspătă ești! Și miroși grozav.

ANI: Au. (Ride.)

CORA: Ce s-a întîmplat?

ANI: Ai o răsuflare atît de fierbinte...

CORA: Îți displace?

ANI (alintîndu-se, în timp ce se îmbracă): Parcă știe fetița ce-i place sau nu? Depinde de moment. Eu sînt o romanică, o fantezistă. (Bea.) Are Grig o combinație grozavă. (Îi întinde paharul.) Uite, de aici am băut.

CORA: Naiva, (Bea.)

ANI (cu candoare): Eu? De ce?

GRIG (intrînd): Un pahar de whisky că mor de frig, am făcut duș rece.

ANI: Grig, Cora m-a făcut naivă.

GRIG: O fi știind ceva. Facem puțină ordine aici?

CORA: Nu, e mai dulce vîta așa.

ANI: Și mie îmi place grozav. Îmi dă senzații tari atmosfera asta decadentă. Ador senzațiile tari.

GRIG: Cele mai grozave chefuri sînt cele făcute pe mahmureală. E știut.

ANTONIA (tot spre 50 de ani, dînd buzna): Hello, copii! aveți ceva de băut pe aici? Ah, ce atmosferă decadentă, ca într-o piesă de Albee. Oh, Albee, îmi dă frisoane numai cînd îi pronunț numele. (Făcînd ca un urs) Cui îi e frică de Virginia Woolf? "... (Ride De altfel, ride la fiecare frază pe care o rostește, fie înainte, fie după.)

CORA: Nu-i așa? E foarte dulce vîta. Foarte Fellini. Ce fac ceilalți?

ANTONIA: Socotilele. Cela a pierdut atîta, încît, în locul lui Dan, aș intra la grijii.

GRIG: Are grijile lui personale. Se spune că se clatină.

CORA: La ședința de săptămîna trecută era în prezidiu.

GRIG: Și morților li se dă onorul.

ANI: Rămîne Cela fără mașină.

ANTONIA: În foiletonul pe care-l pregătesc pentru revista „Grația feminină”, tocmai de abuzurile astea mă ocup.

ALUZIE LA CELA ȘI O INTERPRETEZE CA O ALUZIE LA ADRESA EI.

GRIG: Despre mine tot n-ai scris nimic.

ANTONIA: Ingratule! N-ai înțeles la cine mă refeream în notița de săptămîna trecută, cînd spuneam că o seamă de talente tinere vegetează? (Citind.) „În vreme ce o serie de oameni isprăviți — asta e la adresa lui Gutescu — continuă să ocupe un loc nemeritat în viața noastră artistică, o parte din minunatul nostru tineret, schimbut de aur de mîine, lîncezește așteptînd”. Textual!

GRIG: A da, eu eram schimbut de aur în chestiune? Mulțumesc pentru lămurire.

CORA: Așteaptă și tu să faci măcar un scurt metraj.

ANI: Nu mincăm nimic? Mor de foame.

CORA: Hai cu mine la bucătărie să improvizăm ceva. (Săgalnic.) Să fiți cuminti, copii. (Ies.)

ANTONIA (feminină, lui Grig): De ce nu vrei să înțelegi că o intervenție deschisă în presă m-ar angaja prea mult. Cine știe ce s-ar putea bănuî.

GRIG: Ce să se bănuiască?

ANTONIA: Sînt femeie și tu ești un băiat frumos cu reputație proastă.

GRIG: Și ți-e frică tare?

ANTONIA (sughînd de ris): Să nu mă atingi că țiip.

CELA (intrînd cu Dan): Dacă nu mai sînt icre negre, plec. M-am plictisit.

DAN: Cela!

CELA (Antoniei): Aici ai dispărut, grăsuțo? Trebuia să-mi închipui, unde-i un băiat drăguț, hop și tu.

ANTONIA (încercînd să ridă): Ești impeabilă. Cela.

CELA: Ba sînt foarte peiabilă. Dar scump. Întrebă-l pe bărbatul meu.

DAN: Cela!

CELA: Ce e? Nici calambururi pe socoteala mea nu mai pot face?

DAN: Sînt proaste.

CELA: Pe cînd voi ouați numai lucruri deștepte. (Lui Grig.) Dă-mi un pahar de votcă, îngerule, dar să fie țeapăn. (Dan ridică din umeri și se duce la fereastră.)

ANTONIA: Se spune că alcoolul îmbătrînește. Cela.

CELA: Atunci tu poți să-l consumi fără grijă.

CORA (intrînd cu Ani. E excitată și ilară. Amîndouă au tăvi cu lucruri de m'n-care. Cora îi dă tava Antoniei): Tine-o tu că o scap pe jos. Închipuiți-vă ca nebuna asta mică m-a silit să beau bruderșaft un pahar mare de coniac.

CELA (lui Dinu care intră cu sticle). Dinule, mai aveți icre negre?

DINU: S-au terminat aseară, dar avem curcan.

CELA: Nu-mi place curcanul și n-am chef de nimic. Mă plictisesc.

DAN: Cel puțin nu strica cheful altora.

CELA: Și te previn că n-am chef nici de morală.

CORA: Ah ce amuzant, o scenă de menaj! Continuă Cela drăguță, te rog. Am o poftă grozavă de lucruri indecente. *(Toți mănincă și beau.)*

DINU: Nu te recunosc, Cora.

CORA: Vorba Celei, la naiba cu morală. Duceți-vă amîndoi alături și prelucrați-vă reciproc, dacă vă face plăcere.

ANI *(pufnind în ris)*: Vă dau o temă — despre respectul dintre bărbat și femeie.

CORA: Pentru că eu am poftă să-mi dau drumul la corset! Ce spuneți fetelor? *(Lui Ani.)* Mai dă-mi un pahar, pisi-cuțo.

ANTONIA: Cora, ești adorabilă. *(O sărută.)*

DAN: Eu trec în bibliotecă.

CELA: În sfârșit o vorbă de duh.

DINU: Nu fi prost, n-auzi, își scot corsetele.

DAN *(arătînd-o pe Cela)*: Știu cum arată fără. Mulțumesc.

CELA: Nu mă pune la ambiție, încă nu știi nimic. Hai du-te, mă plictisești. *(Aproape țipat.)* Mor de plictiseală! *(Dan iese.)*

DINU: Ce dracu măi tovarășe... doar... *(Iese după el.)*

CORA: Duceți-vă învîrtindu-vă. *(Risete.)*

GRIG: Pe mine mă acceptați? Sau trebuie s-o șterg și eu?

CORA: Tu nu ești bărbat, ești o mică lepră.

ANTONIA *(rîzînd)*: Mică dar drăguță.

ANI: Grig, auzi cum îți spun?

GRIG: Da, mă alintă. Și destul de șoching.

CORA *(scoate deodată un țipăt arătînd spre spatele canapelei)*: Acolo! Uitați-vă acolo.

(Toți se îndreaptă în direcția aceea. Antonia țipă și ea isteric.)

CELA: Cine-i individul ăsta?

GRIG: Să-l tragem la lumină.

ANI: Nu pune mina. Dacă e mort?

CORA *(deschizînd ușa îi strigă pe bărbați)*: Dinu! *(Bărbații intră.)* Un bărbat ascuns după canapea.

DINU: Ce-i farsa asta?

CORA: Nu-l atinge. Cheamă Miliția. Imediat.

DINU: Ești nebună. Miliția în casa mea! Să vă vadă în halul ăsta!

CELA *(de după canapea)*: Nu e mort. Respiră.

GRIG *(trăgîndu-l de un picior la vedere)*: Hai nene, să facem prezentările.

(Toți fac cerc în jurul individului.)

DAN: Dar cine naiba e?

CELA: În sfârșit, se întîmplă ceva! Ce excitant!

ANI *(isteric lui Grig)*: Și noi am dormit cu mortul în cameră!

GRIG: Nu e mort, n-auzi? *(Îl întoarce.)* E beat turtă și doarme. *(Izbucnind în ris.)* Dar e caraghiosul de aseară! Pe care l-a adus Pupi.

DAN: Și cum a ajuns aici?

CORA: Credeam că a plecat cu Pupi. Nu țineți minte, l-am dat afară, se îmbătatase ca un porc și deraia.

DINU: Se vede că a căzut și a adormit după canapea.

CORA: Ce neobrăzare. Scoate-l imediat afară din casă.

DINU: Unde dragă, pe scară, să-l vadă vecinii?

CORA *(dînd un picior adormitului)*: Scoală. porcule.

ANTONIA *(chicotind)*: Stai, lasă-mă și pe mine să-i trag un picior. *(Îl lovește.)*

CORA *(lui Dinu)*: Dă-i un telefon lui Pupi. Să vină să-l ia. Fă ceva. Mișcă.

CELA: Să-i turnăm coniac în cap. *(Toarnă dintr-o sticlă.)*

STRĂINUL *(deschide ochii, năuc. Se linge pe buze, rostește)*: Cinci stele! *(Și cade pe spate.)*

CELA *(Corei, uitîndu-se la sticlă)*: Bravo! L-ai băgat în sticlă de Martel! Te pomenești că și șampania era trucată.

DAN: Cela!

CELA *(așezîndu-se pe bețivul adormit)*: Iar începi?

DAN: Să mergem acasă.

CELA *(sfidîndu-l)*: Am început să mă distrez grozav.

DINU *(bărbaților)*: Ajutați-mă să-l cîr în debara.

CELA *(țîpînd)*: Și eu pe ce-o să stau?

DAN *(apucînd-o de braț și ridicînd-o)*: Termină odată.

CELA *(izbucnind în ris)*: Ia te uită, faci pe bărbatul. Să nu mori de ris?

ANTONIA: Domnul Dan are un aer foarte viril.

CELA: Un aer, e bine spus. Ți-l fac cadou. Tot ești tu eterică.

DAN: Te previn că dacă nu încetezi imediat...

CELA: Atunci, ce se întîmplă? *(Dinu și Grig scot bețivul din cameră.)* Mai bine renunță. Nu mă provoca.

ANI: Eu ador scenele de menaj. Grig și cu mine ne certăm toată ziua ca țiganii.

ANTONIA: Apropo, am o idee grozavă, haideti să jucăm jocul adevărului.

ANI (*bătînd din palme*): Da, da, bravo, Antonia!

CELA: Asta-i o piesă de teatru.

CORA: Ce cultă ești!

GRIG (*care a intrat cu Dinu*): Lasă-te păgubașă, Ani, știi cum s-a terminat anul trecut jocul ăsta la mare, cînd te-ai păruiț cu Lili.

CORA: Cum se joacă?

ANTONIA: În mai multe feluri. De pildă, fiecare poate povesti lucrul cel mai urît sau mai rușinos pe care l-a făcut în viață.

DINU: Și cine-i prost să fie sincer?

ANTONIA: Nici o grijă. Cînd se încinge jocul, partenerii ajung la un fel de voluptate perversă a mărturisirilor.

CELA: Trebuie să fie foarte excitant.

DAN: De-abia izbutim fiecare în parte să ne ascundem porcăriile. Să le punem în comun pe tavă e dezgustător.

DINU: Asta-i curat eschi... eschi...

DAN: Exhibiționism.

ANTONIA: Mie îmi place uneori să mă exhibez. E cel mai igienic mijloc ca să te eliberezi de complexe, de refuzări.

DAN: Și dacă ceilalți nu gustă refuzările dumitale?

ANTONIA: Aș! Toată lumea moare de plăcere să-și vîre nasul în rufele murdare ale vecinului.

GRIG: Cu cît miros mai tare, cu atît plăcerea e mai mare.

CORA: Și cum, trebuie spus chiar tot? Chiar intimitățile? (*Chicoteste.*)

GRIG: De fapt, jocul ăsta e idiot. Dacă ai simți cu adevărat că lucrurile pe care le faci sînt scîrboase, nu le-ai face. Mie personal nu mi-e rușine de nimic din ceea ce fac sau gîndesc.

CELA: Ha, ha, au și început mărturisirile drăgălașe. Ia spune, te-ai gîndit vreodată, cînd erai mic și mîncai bătaie, că ai vrea să-ți moară părinții?

GRIG: Bineînțeles. Mă rugam chiar lui Dumnezeu pentru asta. Ceea ce nu mă împiedică să dorm bine.

CORA: Ești de un cinism monstruos.

GRIG: Nu sînt ipocrit.

CORA: Nu, jocul ăsta nu-mi place, e imoral.

DAN: N-am impresia că în seara asta plutim în plină moralitate.

CORA (*agresivă*): Ce vrei să spui? Casa mea e deasupra oricărei insinuări.

DINU: Bineînțeles, Cora, dar trebuie să fii și tu de acord că în seara asta ne mai destindem puțin, glumim și noi mai liber.

CORA (*sec*): Asta-i cu totul altceva.

ANI (*intervenind*): Se poate juca și altfel, mai amuzant. Se trag la sorți doi parteneri care au dreptul să-și spună

reciprocol trei adevăruri. Juriul poate să le confirme sau să le infirme.

DINU: Mulțumesc, am înghițit destule prafături în viața mea.

CELA: Mie îmi place jocul. Am o poftă grozavă astă-seară să spun niște adevăruri. E adevărat, Ani, că ți s-a dat în sfîrșit un rol, în care să spui nu numai „pofțiți la masă, coniață”, dar îi faci și cu ochiul invitatului?

ANI: Află că iau aplauze la scenă deschisă.

ANTONIA: Eu fac biletele. (*Se apucă să le scrie.*)

GRIG: Dacă îmi dați voie să dau un sfat, înainte de a încerca jocul, beți dușcă cîte un pahar ras de alcool. E mai bine din toate punctele de vedere.

CORA: Se aprobă.

ANTONIA: Dați-mi și mie.

(*Se bea. Cella, care a ieșit o clipă, se întoarce.*)

CELA (*lui Dan*): Inutil să încerci s-o ștergi. Cheia de la ușă e la mine (*Ceilalți rîd.*)

DINU (*bătîndu-l pe umăr pe Dan*): Haide, Dane, puțin umor, ce naiba.

ANTONIA (*care a pus biletele într-o cupă*): Gată! Cei care trag biletele cu numele lor sînt primii combatanți.

CORA: Și dacă nu se nimerește nici unul?

ANTONIA: Se ia totul de la capăt. E o uzură nervoasă care face parte din rafinamentul jocului. Pofțiți.

ANI (*chicotind*): Mie mi-e frică. Mai dă-mi un pahar, Grig.

CELA: Ei, cine începe? (*Tăcere.*) Oh, dar lași mai sînteți. (*Scoate un bilet și începe să-l fileze. Apoi, are un suris enigmatic, toți o studiază, dar nu pot ști dacă a ieșit la sorți sau nu.*)

GRIG: Vă atrag atenția că putem încă renunța. E un joc primejdios.

CELA: Ah nu, acum e prea tîrziu.

ANI (*făcîndu-și cruce*): Doamne ajuta.

(*Scoate biletul și se duce într-un colț să-l citească.*)

CORA: Hai Antonia, crezi că scapi? (*Antonia trage.*)

CELA: Bărbații! (*Dinu și Grig trag. Dinu are un fluierat de ușurare.*) Fără manifestări! Chiar dacă ai scăpat acum, rîndul tot îți vine. (*Batjocoritoare, lui Dan.*) Tu nu ești bărbat?

CORA: Nu, prefer să trag eu, să nu rămîn ultima. (*Trage și rîde.*)

CELA (*chemînd-o la ordine*): Mai multă seriozitate, Cora. (*Ii întinde cuba lui Dan, pe un ton de somatie.*) Pofțim.

- DAN (*alb*): Eu nu înc.
- CELA (*celorlalți*): L-ați auzit? (*Toți izbucnesc în huiduieli și fluierături.*) Vrei sau nu vrei, biletul e al tău. (*Îl ia, îl deschide și i-l întinde. Pauză. Către ceilalți.*) Ei cine și-a nimerit numele?
- CORA (*rizînd*): Eu.
- CELA: Și mai cine?
- ANI (*izbucînd*): Eu am scăpat.
- DINU: Și eu.
- GRIG: Și eu. (*Dan aruncă biletul pe masă.*)
- CELA (*aruncîndu-l și ea*): N-am avut noroc.
- ANTONIA (*cu speranță*): Ai ieșit și tu la sorti?
- CELA: Dimpotrivă. De aceea spuneam că n-am avut noroc.
- ANTONIA (*jalnic*): Eu da.
- GRIG (*urlînd*): Doamnelor și domnilor, Cora contra Antonia! Meci în cadrul categoriei grele. (*Se bate peste gură.*) Scuzați, dar din această clipă nu mai e admisă nici o supărare. Trei reprize a X minute. (*Ceilalți aplaudă.*) Rog combatantele să ia loc. (*Grig le dă câte un pahar de băutură.*) Pentru condiție fizică! Juriul este rugat să părăsească încăperea.
- CORA: De ce?
- GRIG: Pentru ca adversarii să se poată studia câteva clipe în liniște. Așa-i regula jocului. (*Către ceilalți, care ies rizînd.*) Pofțiți. Cînd sinteți gata, bateți din palme.
- (*Antonia și Cora au rămas singure. Cora, după o tăcere, începe să ridă înjundat. Apoi, Antonia. Apoi, tăcere bruscă.*)
- ANTONIA: Ce vrei să spun?
- CORA: Te privește. Nu cumva îți închipui că mi-e frică. Și mă cunoști. Cînd sînt provocată, știi că lovesc fără milă. Și nu cu vorbe.
- ANTONIA: Sper c-ai să mă menajezi și tu pe mine.
- CORA: Dar eu nu ți-am cerut să mă menajezi.
- ANTONIA: Înțeleg să ne distrăm pe socoteala celorlalți, însă...
- CORA (*rizînd*): Ai chiar așa de multe de ascuns, darling?
- ANTONIA (*rugător*): Cora... te rog... fii rezonabilă... (*Încercînd să amenințe.*) Nu uita că taurul rănit e primejdios.
- CORA: Apropo. Îmi spune Dinu că plecarea ta la Tîrgul de Mostre nu e deloc sigură. Mai sînt pe biroul lui și aite propuneri pe care trebuie să le înaintezi. Gazetari serioși, nu marfă de contrabandă. (*Bătînd din palme.*) Hai, gata. Știu că nu ești fată proastă. (*Ceilalți intră.*)
- CELA (*intră țîpînd*): Singe, vreau sînge.
- ANI: Cine începe?
- CORA: Antonia.
- DINU: În sfîrșit am și eu prilejul să-mi cunosc nevasta. Dă-i drumul, Antonia.
- GRIG (*anunțînd solemn*): Atențiune! Primul adevăr!
- ANTONIA (*ezitînd, încercîndu-se*): Cred... cred că...
- GRIG: Aici nu e voie să presupui, trebuie să afirmi cu curaj.
- ANTONIA (*căutîndu-și cuvintele*): După părerea mea... (*Ca și cum s-ar arunca în apă.*) Cora e o femeie cochetă, precum cochetă.
- (*Cela, Ani, Grig, protestează fluierînd, bătînd din picioare.*)
- GRIG: Lași nu merită nici o milă. Loveste năpraznic, duduie Cora, e rîndul matalo. Execut-o.
- CELA: Vrem să bem sîngele Antoniei.
- CORA: Antonia e certată cu apa și sâpunul și își toarnă colonie cu sticla.
- (*Se lasă o tăcere stînjenită, în care răsună doar risul Celei. Antonia se uită în jur amețită, ca o vită lovită în cap.*)
- DINU: Cora, totuși...
- CORA (*către ceilalți*): Ce, nu e adevărat? Aveți dreptul să mă dezmințiți. (*Ani chicotește și ea.*)
- ANTONIA (*cu voce răgușită*): Dacă nu vă place mirosul meu, cine vă obliga să-l suportați?
- CELA: Așa, Antonia! Nu e rău! De altfel, e rîndul tău să atacî.
- ANTONIA: Cora e nemiloasă și rea cu cei mici și foarte... foarte suplă cu cei tari. (*Grăbită.*) Cel puțin așa se spune.
- GRIG: „Se spune” nu e o afirmație, ci o birfeală. Propun s-o descalificăm pe Antonia.
- CORA: Nici vorbă. Acum e rîndul meu și nu renunț. Asta mi-a povestit-o Paul.
- ANTONIA: Paul?
- CORA: Da. Informația e din sursă directă. Acum un an, Paul a dat o petrecere la care era invitată și Antonia.
- ANTONIA: Nu-i adevărat. N-am fost niciodată la el acasă.
- CELA: Antonia, puțină demnitate, ce Dumnezeu!
- CORA: Paul pretinde că era atît de beat, încît dimineața, trezîndu-se, a rămas cu gura căscată, găsînd-o pe Antonia în

pat lingă el. Era în cămășuță neagră cu danteluțe.

ANTONIA : E o minciună sfruntată.

CORA : Atunci Antonia i s-a aruncat de gît și i-a spus plîngînd în hohote : „Eu nu mă mai întorc acasă. Mama o să înțeleagă ce s-a petrecut cu mine.”

(Toți izbucnesc în hohote de rîs. Antonia are același aer de vită lovită, apoi izbucnește și ea într-un rîs isteric.)

ANTONIA *(printre sughiturile de rîs)* : Toată lumea știe că Paul n-ar fi în stare să facă rău nici unei muște, dacă-i de sex feminin. Să spună și Cora.

CORA : Ce vrei să insinuezi ?

ANTONIA *(dînd înapoi)* : Nimic. Cred că ai auzit și tu despre Paul... Erați prieteni. Văd că-ți făcea și confidențe. Și te știi amatoare de cancanuri.

GRIG : Acesta e cel de al treilea adevăr pe care îl spui Corei ?

ANTONIA *(ar vrea să-și rezerve dreptul să mai spună ceva, apoi abandonează)* . Da, eu am terminat.

CORA *(frecîndu-și mîinile)* : Ei acum, draga mea, urmează lovitura de grație. Parcă spunea că-ți place să scapi de refulări ? Vrei să te ajut ? *(Antonia tace.)* Trebuie să scotesc tăcerea ta ca o aprobare ? Bine, atunci să vă divulg secretul cel mare al Antoniei. Nu e vorba de danteluțe, nici de... apropo, e adevărat că Marineștii te-au dat afară din casa lor ? Dar nu de asta e vorba, ci de un adevăr moral.

GRIG : Astea sînt mai ușor de suportat.

ANTONIA : Cînd ești o canalie, da.

GRIG : Nu mă provoca, altfel intru și eu în joc. Să auzim, duduie Cora...

CORA : Antonia e...

ANTONIA : Spune odată !

CORA : Ei bine, Antonia e o amărită, o biată fată păguboasă.

ANTONIA *(plîngăreț)* : Asta așa e. Ai dreptate, Cora, sînt o ființă nefericită și nu înțeleg ce-i de rîs. Lasă-mă să te sărut, nu sînt supărată pe tine. De fapt ai un suflet bun.

CELA : Nu ne mai rămîne decît să plîngem de înduișoare. E dezgustător. *(Sună telefonul.)*

DINU *(la telefon)* : Alo, da, eu. Cine ? Și ce poftesti ? A, nu, tovarășe, cu mine n-ai ce vorbi, problema asta o vom rezolva în ședință, principial, și mai ales fără cocoloșiri. Auzi, fără cocoloșiri ! *(Trîntește telefonul.)*

CORA : Cine era ?

DINU : Popescu.

CORA : Te-a mai căutat de citeva ori la telefon. Sper că de data asta îl dai afară pe neobrăzatul ăsta, care are nasul să te critice în ședințe. Nu spunea că are o situație familiară neclară ? Că-i certat cu nevastă-sa, sau că are o amantă ? În sfîrșit ceva de genul ăsta.

DINU : De asta mă căuta. Cică să-mi explice.

CELA : Ei, mergem mai departe ?

ANTONIA : Ba bine că nu, am și eu dreptul să mă distrez pe socoteala voastră.

GRIG : Atunci tragem din nou la sorți.

CELA : Nu-i nevoie. Mă ofer eu și cu el. *(Il arată pe Dan.)*

DAN : Nu te bizui pe mine pentru cîrcul ăsta scîrbos.

CELA : De mult aștept să spun în gura mare niște adevăruri despre tine. Nu scap eu ocazia asta. Uitați-vă la el cum dă din colț în colț ca un șobolan.

DAN : Îți atrag atenția că s-ar putea să faci ceva iremediabil.

CELA : Asta și vreau. Contez pe indiscreția lor, ca mîine să vuiască tot Bucureștiul. A venit ceasul socotelilor. *(Lui Grig.)* Mai dă-mi un whisky, Plin.

DAN *(Celei)* : Dă-mi cheia. Imediat.

CELA : Lașule, ești cea mai lașă ființă pe care am întîlnit-o vreodată.

DAN : Avea dreptate profesorul Bratu cînd spunea zilele trecute că ar trebui să fii internată într-o clinică.

CELA : Prin urmare ai ajuns și la Bratu ? Pe ascuns, în spatele meu. Știi ce urmărește acest individ diabolic ? Să mă scoată ne bună.

DAN : Toată lumea știe că ești. Și comportarea ta de azi nu lasă nici o îndoială. De altfel, Cora m-a sfătuit să vorbesc cu Bratu.

CELA *(Corei)* : Tu ? Ai fost în stare să faci tu asta ? Ai devenit complicea lui !

CORA : Să știi că eu nu suport tonul ăsta. Dan mi-a spus că nu te simți bine și c-ai avea nevoie de un medic bun și discret.

DAN *(Corei)* : Iar dumneata ai fost total de acord cu mine că are imperioasă nevoie de un psihiatru.

CELA *(Corei)* : Niciodată nu mi-am făcut iluzii asupra prieteniei tale. Știu cîte parale faci și tu și bărbatul tău. Dar dacă ai ajuns pînă aici, să completezi împotriva mea, înseamnă că ai

un interes. Tu nu miști nici un deget fără un interes precis.

CORA: Cred c-ar fi cazul să te duci acasă. Ești beată.

CELA: N-ai nici o grijă, o să plec și n-o să mai calc niciodată în casa ta. Dar înainte vreau să lămuresc lucrurile. Aici, cu martori.

DINU: Tov Caramfil, în casa mea, mahalagismele burgheze...

CELA (*izbucnind într-un ris isteric*): Să nu mori de ris? Față de mine încerci să faci pe principialul, parvenitule? Ei, dacă-i așa, o să joc cu toți jocul adevărului.

GRIG (*încet lui Ani*): Încurcă-i, drace!
CORA (*ridicându-se și îndreptându-se spre ușă*): Eu mă duc la mine, pînă cînd o scoateți de aici pe nebuna asta. (*Lui Dan*). Dă, dragă, un telefon la Central să vină s-o ia.

ANTONIA: Merg cu tine, Cora.

CELA (*furioasă*): Și chiar crezi c-o să scapi, cu aerele astea de ciocoaică afurisită? (*Trăgînd de braț pe Antonia*.) Să nu te miști de aici, am să-ți spun și ție vreo două vorbe, să te sature. (*Se așază în dreptul ușii ca să le împiedice ieșirea și îi privește pe toți, apoi izbucnește în ris*.) Ha, ha, ce multe speriate aveți! Parcă ați fi niște șoriceți în mijlocul cărora a căzut pe neașteptate o pisică. O pisică mare, flămîndă și rea, care o să vă pape pe toți.

CORA (*rizînd, lui Dan*): Să plecați imediat din casa mea. Dacă nu erai în stare să faci din ea o cucoană, nu trebuia s-o scoți de la șantan. (*Urlînd*.) Afară!

CELA (*deodată calmă și amuzîndu-se*): Nu înainte de a te întreba ce căutai atît de des în cabina mea pe vremea cînd cîntam la șantan, cum spui tu. (*Cora încremnește, speriată*.) Apropo, Cora, îți mai aduci aminte de maiorul acela neamț?

DINU: Tovarășă Caramfil!

CELA: Nu te grăbi, că-ți vine și ție rîndul. Ia vino mai aproape să-ți spun ceva la ureche. Nu vrei? Preferi s-o spun tare? (*Dinu se apropie de ea*.) Hai, n-ai curaj? (*Îl ia de gît și-i spune ceva; Dinu rămîne paralizat*.) E bună, nu-i așa? O știi de la Dan.

DAN: Cela, pentru numele lui Dumnezeu, încetează.

CELA: Numai cînd o să te văd ori la pușcărie, ori la cimitir.

CORA (*brusc*): Dar făceți-o odată să tacă. Nu vă dați seama că e iresponsabilă, că o să ne compromită pe toți? Legați-o, făceți-i o injecție, dar să tacă odată. Nu o mai pot asculta. (*Fuge, urmată de Antonia*).

CELA: Cora! (*Iese după ele*.)

(*După o clipă, lumina se stinge. Anî scoate un țipăt. Învălmășeală pe întuneric, uși trîntite, voci*: „Ce dracu s-a mai întîmplat? Astea-s glume idioate! Cine are chibrituri?”)

GRIG (*aprinzînd un chibrit*): Trebuie să fie un scurt-circuit. Unde-i tabloul de siguranță?

DINU: Pe coridor. Dă-mi mie chibriturile. (*Iese*.)

GRIG (*pe întuneric*): Ani! Nu mai e nimeni aici? Ei comedie, unde naiba au dispărut toți? E cineva aici? (*Tăcere*.) Momentul ar fi potrivit...

(*Se aude o ușă, apoi, după un timp de tăcere, niște pași și vocea Corei șoptînd*: „Dinu... Dinu!” Tăcere. După alt timp de pauză lumina se aprinde, dar scena e goală.)

DINU (*întră, se duce drept la masă, își toarnă un pahar cu mîna tremurîndă, îl dă dușcă. Intră Dan*.) Unde-s ceilalți?

DAN (*privindu-i mîinile*): Nu știu. Eu am ieșit pe terasă să mă răcoresc. Ce a fost? Siguranțele?

DINU: Da.

ANI (*întră cu figura descompusă*): Grig nu e aici? Vreau să mă duc acasă, mi-e rău. Am vărsat.

CORA (*întră urmată de Antonia*): Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

DINU: Liniștește-te. S-a ars o siguranță.

ANTONIA: Cine a țipat? M-am speriat îngrozitor. Vreau să plec. Nu mai pot sta.

CORA (*lui Dan*): Spune-i nevesti-ti să dea cheia și să termine cu scenele astea nerușinate.

DAN: Nu știu unde-i Cela.

GRIG (*întră palid, tremurînd și arătînd cu degetul spre camera de alături, pronunțat îngrozit*): Ați văzut?... În birou... Pe jos...

DINU: Ce e în birou?

GRIG: Cela... moartă!

C O R T I N A

Toată lumea e în scenă. Femeile sînt speriate, Grig își toarnă să bea. Dan se duce la telefon și ridică receptorul.

DINU: Ce vrei să faci?

DAN: Să telefonez la Miliție.

DINU (se îndreaptă spre telefon și apăsă pe furcă): Ești nebun? Nu-ți dai seama ce scandal ar ieși?

DAN: Puțin îmi pasă. N-o pot lăsa așa.

CORA (vine spre ei și cu un gest brusc smulge firul telefonului din perete): Mai telefonează acum!

ANTONIA: Dar o moarte subită se poate întimpla oriunde, și pe stradă. E neplăcut, însă nu văd de ce să iasă scandal.

GRIG: Și singele din păr?

ANTONIA: Cînd a căzut s-a lovit probabil la cap.

GRIG: Probabil.

ANTONIA: Ce vrei să spui?

GRIG (lui Dan): De ce ai vrut să telefonezi la Miliție și nu la Salvare? Așa era firesc.

CORA: Pentru că e... e moartă. Ce să mai facă medicul? În casa mea nu va intra nici Miliția, nici Salvarea. Nimeni! Miroșiți toți a alcool ca niște butoaie.

ANTONIA: Și tu miroși a Chanel!

ANI (lui Dan): Suferea de mult de inimă?

DAN: Era mai sănătoasă decît noi toți la un loc.

CORA: Parcă poți ști. Sînt oameni care trăiesc ani de zile cu cancer fără să știe nimic.

GRIG: Nu se moare subit de cancer.

DINU (luîndu-și capul între mîini):

Cine dracu m-a pus să vă invit! Asta-mi lipsea. Anchete, zvonuri, calomnii... Ce-o să se aleagă acum de cariera mea? Au să se întrebze, pe bună dreptate, ce căutam în mediul vostru descompus.

ANI: Îți place, nene! (Are un chicot de rîs dar își duce repede mîna la gură.)

DINU: Cu tîrfe ca tine și cu codoașe ca ea! (O arată pe Antonia, Corei.) Crezi că n-o să se afle? Numai tu ești de vină, tu m-ai împins, cu pretențiile tale ciocoiești, în lumea asta, cică artistică. Halal artiști. Acum să te vedem, madam, cum ieși din ciorba asta murdară, că de înghițit, ai înghițit-o cu lingura cea mare.

CORA: Termină cu văicărelile și nu fi bătăran.

ANTONIA (ridicîndu-se): Am fost insultată. Eu sînt gazetară și scenaristă. Sînt membră! (Isterie.) Nu permit!

GRIG: Lasă-l, Antonia, cu o crimă în casă o să fie bucurios să scape doar cu trimiterea la vechea-i ocupație. (Lui Dinu.) Șervetul și bacșișul, mi se pare.

DINU (repezindu-se la Grig): Ce-ai spus?

GRIG (dîndu-l la o parte): N-am drep-tate?

DINU: Să nu te-atingi de originea mea muncitorească, trîntor burghez, că te dau cu capul de pereti!

GRIG: Da, știu, în autobiografie babacul dumitale figurează ca hamal. Avea săracul două camioane și făcea cu ele comerț la negru. Cînd s-a aflat, a ris tot Bucureștiul.

DAN: Lasă prostiile astea. Ai pronunțat înainte un anumit cuvînt.

CORA (dennă, lui Grig): Ieși!

GRIG: Pe fereastră? De la etajul IV? Mersi, nu folosesc.

DAN: Ai pronunțat cuvîntul crimă.

GRIG: Ei ce, chiar faceți pe proștii? Bineînțeles că e vorba de o crimă. (Cu un pumn, Dinu îl trîntește la pămînt.)

ANI: Bestie!

DINU (lui Dan): Ai mașina în față? (Dan aprobă.) O urcăm pe Cela în mașină, o duci acasă, o întinzi pe covor și chemi Salvarea. Ai înțeles?

DAN: Apoi chem Miliția și spun: veniți să mă arestați, mi-am asasinat nevasta. Iar prietenul meu Dinu și distinsa lui soție rămîn basma curată. Deștept mai ești!

DINU: Ai înnebunit și tu? De unde-ai scos povestea asta timpită, cu crimă?

DAN: Dacă pentru asta l-ai pocnit pe mucosul ăla (il arată pe Grig, care, în brațele lui Ani, își freacă bărbia), n-ai avut dreptate. Cela nu putea să moară subit. Și eu cred c-a fost asasinată.

DINU (urlînd): Dumnezeule, ține-mă să nu-mi pierd mințile, să nu-i strîng de gît. Cine era s-o omoare aici? Asta ar însemna...

GRIG: Că unul dintre noi e asasinul. Exact.

CORA (*suav*): N-ar fi exclus, Dinule. Cînd o nevastă amenință că o să dea în vileag nu știu ce nemernicii ale bărbatului ei, se poate întîmpla și o crimă.

ANTONIA: Mai ales că încercarea cu internarea soției în balamuc nu mai avea sorti de reușită.

DAN (*stupefiat*): Cum... pe mine mă învinovați?

ANI: În orice caz e ciudat ca un soț să reacționeze cu atîta indiferență la moartea nevestei lui. Chiar dacă erau certaiți.

GRIG: Bravo Ani, asta-i o observație psihologică destul de fină.

DAN: E absurdă. Îmi pare rău de ce s-a întîmplat, dar mi-ar fi cu nepuțință să simulez durerea. Viața mea și a Celei era un chin. Ajunsesem doi străini. Asta nu înseamnă însă c-aș fi fost în stare s-o omor.

GRIG: Totdeauna într-o crimă se caută mobilul. Dumneata recunoști că duceați o viață atroce, iar noi știm că Cela s-a hotărît să-ți dea... cum să spun... o lovitură de grație. Formula dumitale nu e exactă. Nu erai doi străini, ci doi dușmani.

ANI: Ah, ce pasionant. Ești foarte deștept, Grig.

DAN: Îți atrag atenția, domnule detectiv amator, că nu eu am smuls firul telefonului, dimpotrivă, mă pregăteam să telefonez. Asta n-ar face-o un asasin.

ANTONIA: Depinde de cinismul și singele lui rece. În felul acesta poate arunca bănuiala asupra altuia.

DAN: Apropo, și pe dumneata te-a amenințat Cela cu niște dezvăluiri. (*Corei*.) Și pe dumneata! Și pe tine, Dinule. (*Lui Grig*.) Vezi că se pot găsi mai multe mobiluri? Știm mult mai multe lucruri murdare unii despre alții decît vrem să arătăm.

GRIG: Ani și cu mine sîntem în orice caz afară din cauză.

DAN: Secătură! Crezi că n-am știut că ai fost amantul Celei? Și dacă m-aș fi ostenit puteam afla și de ce ți-a făcut vînt. Cred, de altfel, că bănuiesc. Îi cereai bani.

ANI: Adevărat? (*Repezindu-se cu unghiule la Grig*.) O să-ți scot ochii, nemernicule.

GRIG: Las-o baltă. Nu vezi că nu mai e nevoie să jucăm teatrul respectabilității? (*Către ceilalți*.) Ani și cu mine ne spunem tot unul altuia, sîntem doi prieteni. Doi asociați, ca să spun așa. De aceea, e inutil să încercați să băgați zizanii între noi.

ANTONIA: Ți-a spus chiar și despre flirtul ei cu Cora?

GRIG (*rizînd*): Ești geloasă, tanti?

DINU: Ce vrei să insinuezi cu privire la Cora?

ANI: Ia, uitaiți-vă, ce bine face pe năivul! Nu mă miră că s-au găsit atîția fraieri pe care să-i duci de nas cu aerele tale virtuozose. Vrei să povestesc cine mi-a vorbit despre gusturile Corei? (*Ride*.)

GRIG: Dă-i drumul. Ani, dacă-i bal, bal să fie. (*Bea o înghițitură, apoi, Corei*.)

ANI: Știi cum îți spune bărbatul tău cînd e pornit pe confidențe? Babă vicioasă. (*Ride*.)

DINU: E o minciună. Cora, jur. Sper că nu-i dai crezare unei nerușinate care l-ar vinde și pe taică-su pentru o pereche de ciorapi.

CORA (*lui Dinu*): Am știut totdeauna că ești un porc. Dar te credeam mai prudent. Ai uitat că te am la mîină și că-i de-ajuns să spun un singur cuvînt ca să zbori de pe fotoliul în care te-ai cocotat?

DINU: Dar îți jur, Cora...

CORA: În care eu te-am cocotat. Pentru că fără sfaturile mele ai fi cărat și azi servieta altora. Să mă faci pe mine vicioasă!

ANI (*rizînd*): Și babă!

CORA (*lui Ani*): Îți plătea bine ceasurile de confidență?

ANI: Aș, de un an mă duce cu promisiunea că mă trimite ca manechin la o paradă a modei în străinătate.

CORA: Ai s-o pupi cînd mi-oi vedea ceafa.

DAN: Frumoasă adunătură!

ANI: Parcă dumneata ești mai breaz?

DAN: Cel puțin mi-e scîrbă și regret.

GRIG: Ah da, marile sentimente! Remușcările și dezgustul. De ce nu le-aveai cînd îți mergea bine și nu acum, cînd toată lumea știe că ești curățat? (*Se îndreaptă spre ușă*.)

DAN: Nu mi se poate imputa nimic.

GRIG: Decît nulitatea. Ești o piaiță solemnă umplută cu tărîțe. De aceea te ura Cela.

DAN (*deodată violent și grosolan*): Mă! cu mine vorbești așa, mă!

GRIG (*tuturor*): Cînd vă aud vorbind de morală, îmi vine să mă ciupesc, ca să mă conving că nu visez. (*Urea să iasă*.)

CORA: Unde te duci?

GRIG: Să iau cheia de la Cela și cobor să anunț Miliția. (*Iese*.)

CORA: Asta înseamnă să fim arestați toți pînă se descoperă vinovatul. (*Grig se întoarce*.) Dă-mi cheia. Nu anun-

- țăm nimic pină nu știm cine e asasinul. Îți închipui că au să se mulțumească să le dai o declarație și-au să te trimeată acasă cu mașina?
- GRIG: Ai dreptate. Dar vinovatul n-o să mărturisească singur. Ar trebui să-l descoperim noi. (*Îi dă cheia Corei, arătând un biletel.*) Cred că am găsit un indiciu interesant. Al cui e scrisul ăsta?
- CORA: De ce?
- GRIG: Pentru că am găsit biletul în buzunarul Celei împreună cu cheia.
- ANI: Ce scrie pe el?
- GRIG: Ora 23.45. Atît. Cu litere de tipar. (*Biletul trece din mină în mină.*)
- DINU: Nu înțeleg nimic.
- ANTONIA (*lui Dan*): Știi ceva de biletul ăsta?
- DAN: Cela nu-mi făcea confidențe.
- DINU: Nu cred că are vreo importanță. Poate că voia să dea un telefon la ora aceea.
- DAN: Nu e scrisul ei.
- ANTONIA: Cît e ceasul acum?
- ANI: Douăsprezece jumătate.
- ANTONIA: Dar asta înseamnă...
- GRIG: Tocmai! Are dreptate Antonia. Totul s-a întîmplat cam acum trei sferturi de ceas, la ora indicată pe bilet.
- DINU: E o simplă coincidență. Ai citit prea multe romane polițiste cu asasini care își vestesc victima sau care-și semnează crima.
- GRIG: Și ce, nu sîntem în plin roman polițist? De tip clasic, încă într-o casă închisă, în care n-a pătruns nimeni dinafară, e omorît un om. În chip obligatoriu, unul dintre supraviețuitori e criminalul.
- ANI (*bătînd din palme*): Chiar așa! E grozav!
- CORA: Și motivul? Mobilul?
- GRIG: Frica de jocul adevărului... De ceea ce avea să spună Cela.
- DINU: Ce putea spune mai mult decît ne-am aruncat noi în față? Ne-am porcăit ca țigani.
- GRIG: Dar asta s-a întîmplat după înainte de crimă toți credeau că pot încă să salveze aparențele. Cînd a apucat-o pe Cela nebunia destăinuirilor, ucigașul s-a speriat... (*Pauză.*) Și cel mai speriat dintre toți erai dumneata. (*Îl arată pe Dan.*)
- DAN: Cînd s-a stins lumina am ieșit pe terasă. Nu eram în casă, atunci cînd s-a comis crima.
- DINU: Așa, fiecare din noi poate avea sau inventa un alibi. Eu eram la tabloul de siguranță.
- CORA: Eu am plecat în dormitor.
- ANTONIA: Și eu am venit după tine. Ții minte?
- CORA: Dar n-ai rămas, te-am strigat și n-ai răspuns.
- ANTONIA: M-am... m-am dus la toaleta de pe coridor.
- DINU (*violent, lui Ani*): Și tu?
- ANI: În baie. Îmi era rău și m-am spălat cu apă rece pe față.
- DAN (*lui Grig*): Și dumneata de ce taci? Tocmai dumneata...
- GRIG: Ce vrei să spui?
- DAN: Că despre unul singur dintre noi știm cu certitudine unde se afla. Dumneata! Erăi în biroul unde a fost ucisă Cela. Vreau să spun, iată probabil asasinul.
- ANI: Tu, Grig?...
- GRIG: Nu fi idioată! Dacă aș fi omorît-o, nu veneam eu să vă anunț. Îmi găseam și eu un alibi în toaletă sau pe terasă sau...
- ANTONIA: Sau în baie, ca Ani.
- CORA: Dar ce căutai în birou?
- GRIG (*ezită, se fisticește*): O... o căutam pe Ani.
- DAN (*ironic*): Și ți-a venit dintr-odată ideea că e în birou.
- GRIG: Am auzit pași în birou și mi-am închipuit că ea e.
- DINU: Și mai departe?
- GRIG: Mai departe? Nimic. Am intrat. Pe urmă s-a aprins lumina și am zărit-o pe Cela. M-am speriat și am venit aici.
- DAN: Și-ți închipui e-o să credem minciuna asta gogonată? Ai ghicit după pași că Ani e în birou și te-a apucat deodată dorul de ea. Te-ai dus s-o cauți pe-ntuneric!
- GRIG: Eram îngrijorat... știu că îi este frică de întuneric.
- CORA: Dinule, du-te în birou și fă cîțiva pași.
- DINU: De ce? A da, înțeleg.
- (*Dinu iese. Tăcere încordată. Apoi Dinu reapare.*)
- DAN: Eram sigur. Bineînțeles că pașii din birou nu se pot auzi aici.
- GRIG (*pierdut*): Eu am auzit. Sau mi s-a părut că am auzit.
- DAN: Vrei să-ți spun eu cum s-au petrecut lucrurile? Cînd s-a stins lumina, te-ai strecurat după Cela în birou ca să-i ceri ceva. Nu știu exact ce, probabil bani. Sînt sigur că ai amenințat-o cu un șantaj. Ea a refuzat și atunci ai levit-o.
- ANTONIA: Din prima clipă am bănuțat că el e criminalul.

DINU (lui Grig): Golește buzunarele. GRIG (speriat): De ce?

DAN: Pentru că vrem să aflăm cu ce-ai lovit-o pe Cela.

GRIG: Nu vedeți că bateți cîmpii? De unde era să știu că Cela e în birou?

DINU: Golește imediat buzunarele, sau te dezbrac pînă la piele. (Grig începe să scoată diverse obiecte: batistă, bani, pieptene.) Ai scos tot? (Urea să-l pîpăie, Grig se smulge. Dinu îi răsucește minile la spate și-i spune lui Dan.) Caută-l.

DAN: Răsucește-i mina.

DINU: Nu mă învăța tu pe mine, mă pricep eu mai bine.

ANI (încercînd să-l oprească, țipă isteric): Lăsați-l în pace.

CORA (sărînd s-o prindă pe Ani): A, nu, mititico, de data asta vi s-a infundat. (Antonieii.) Ține-o și tu, ce stai ca o momie împăiată. (Dan a pîpăit hainele lui Grig și deodată se oprește la un buzunar.)

GRIG: Nu băga mina în buzunarul meu! (Dan îl caută și scoate un obiect.)

DAN (deziluzionat): Nu era decît o brichetă.

DINU: Bricheta mea de aur!

GRIG: Caraghioșilor, cînd a mai fost omorît cineva cu o brichetă?

DINU: O țineam pe masa de lucru din biroul meu. De asta ai intrat acolo, ca să-mi furi bricheta. Borfașule!

GRIG: Cînd s-a stins lumina am vrut să aprind o țigară. Îmi luaseși chibriturile, dar mi-am adus aminte de brichetă. M-am dus în birou, mi-am aprins țigara și imediat s-a făcut lumină. Cînd am văzut-o pe Cela întinsă pe covor, m-am speriat, și în zăpăceala aceea am băgat, probabil fără să-mi dau seama, bricheta în buzunar.

DAN: Fără să-ți dai seama?! Atunci, de ce ai inventat toată povestea cu Ani? Și de ce n-ai scos bricheta din buzunar, odată cu celelalte lucruri? Gâinar!

CORA: Să știi Dinule că tot ei ne-au furat și lingurițele de argint. Nu-ți amintești, am descoperit furtul a doua zi după ce au fost la masă la noi? Sînt sigură acum că nu era vinovată Saveta.

DINU: Și bineînțeles lucrează în bandă. (Arătînd-o pe Ani.) N-ați văzut cum s-a repezit ca o pisică sălbatecă să-l apere?

ANI: Habar n-am despre ce lingurițe vorbiți. Și lingurițele voastre nici nu sînt de argint. Erau „Christophle”. Iar

o brichetă se poate băga în buzunar din distracție. Grig e foarte distrat.

CORA: Un hoț și o hoată. Frumoasă pereche.

ANI: Grig, cum admitiți să ne insulte turnătoarea asta?! Crezi că nu știe tot Bucureștiul că asta ți-e ocupația principală? (Iese trîntind ușa.)

CORA (țîpînd după ea): Nerușinato, o să te învăț eu de minte. Te zbor eu de la teatru, n-avea grijă.

DINU (lui Grig): Mai ai ceva de spus?

GRIG: Ba bine că nu. Să admitem că am avut intenția de a-mi însuși bricheta, deși asta e o calomnie, pentru care o să vă dau în judecată. Dar dacă aș fi știut că Cela e moartă în birou aș fi renunțat la intenția mea. E logic, nu? Chiar și pentru niște proști. Și asta mă scoate din cauză.

CORA: Poate că Cela te-a surprins tocmai cînd furai bricheta și de aceea ai omorît-o.

GRIG: În cazul ăsta n-aș fi recunoscut eu singur că am fost în birou. V-am mai spus o dată asta. În loc să umblăm după cai verzi pe pereți, mă bine am reconstitui faptele. Căci de fapt, oricare dintre noi putea pătrunde în birou. Alibiurile voastre nu fac două parale.

DINU: Afară de al meu. Eram la tabloul de siguranțe. Eu am reparat lumina.

GRIG: Aveai tot timpul s-o pocnești pe Cela în cap și pe urmă să te duci la tablou. De altfel, ți-a trebuit ciudat de mult timp ca să înlocuiești o siguranță arsă.

DINU: N-o găseam.

GRIG: Curios, eu acasă la mine cunosc pe de rost toate circuitele.

DINU (furios): Și ce urmărești pînă la urmă? Ai nerușinarea să afirmi că eu...

GRIG: Nu afirm decît că și alibiul dumitale e foarte relativ.

DAN: Acum mi-aduc aminte că... trebuie să spun că în clipa cînd m-am întors aici, după ce s-a aprins lumina, m-a izbit foarte mult înfățișarea lui Dinu. Își turna un pahar de băutură și era atît de tulburat, încît gîtul sticlei se ciocnea de buza paharului.

DINU: Eram enervat din cauza scandalului provocat de nevastă-ta. Și ia stai puțin! Parcă spuneai că în timpul cit a fost stinsă lumina ai ieșit pe terasa holului.

DAN: Exact.

DINU (celorlalți): Cînd ne-a anunțat el (arată spre Grig) și ne-am dus cu toții în birou n-ați băgat de seamă

nimic deosebit? Neobișnuit?

CORA: Unde vrei s-ajungi?

DINU: E important, încercați să vă aduceți aminte.

ANTONIA: Nu vreau. O s-o visez pe Cela toată viața.

DINU: Nu de asta e vorba. Încercați să reconstituiți momentul.

ANTONIA: Știu că am țipat și eram să leșin.

CORA: Pe mine m-a apucat un tremur nervos.

DINU: Ești sigură că era numai nervos? Nu ți-era cumva frig?

CORA: Ba da, poate. Ai dreptate.

GRIG: Adevărat, în birou era destul de frig.

DINU: De ce? (*Triumfător.*) Pentru că ușa de la terasa biroului era întredeschisă. Așa cum a rămas și acum. Or, azi după-amiază am închis-o cu mina mea, după ce am aerisit camera.

DAN: Și ce vrei să demonstrezi cu asta?

DINU: Un lucru foarte simplu, simplu ca lumina zilei, dacă ținem seama că terasa biroului comunică cu cea a holului. Cel care a omorât-o pe Cela a ieșit pe ușa biroului care dă pe terasă, dar n-a mai putut s-o închidă. În schimb, a intrat în casă prin hol, pretinzând că a fost să ia aer.

ANTONIA: De la început am spus că el trebuie să fie asasinul. Îi era o frică de moarte de Cela.

DAN (*ridicînd din umeri*): Nu m-am mișcat din fața holului și habar n-am avut că ușa de la birou care dă spre terasă e deschisă.

DINU: Atunci cine a deschis-o?

DAN: De unde vrei să știi? Poate el... (*Îl arată pe Grig.*)

GRIG: Ce motiv aș fi avut?

DAN: Sau, și mai probabil, însăși Cela. Era surescitată și a deschis ușa ca să ia aer, să se calmeze. Degeaba facem pe detectivii, nu vedeți că nu ajungem la nici un rezultat?

GRIG: E curios că nimeni dintre noi nu s-a întrebat cum a ajuns Cela în birou. În clipa cînd s-a stins lumina, ea intrase după Cora în dormitor. De ce nu ne spune Cora ce s-a întîmplat între ele și cum se face că Cela a fost regăsită tocmai în birou?

CORA: Cela era ca nebună. M-a apucat de mină să mă tragă înapoi aici și atunci am îmbrîncit-o afară pe coridor. Ce-a făcut după aceea, nu știu. Am rămas singură în odaie la mine pînă s-a aprins lumina.

ANTONIA: Tot timpul?

CORA: Am spus: pînă s-a aprins lumina.

ANTONIA: Ciudat. Eu nu vreau să insinuez nimic, dar în clipa cînd mă întorceam de la toaletă, am auzit aici o voce care chema în șoaptă. (*Se oprește.*)

GRIG: De ce te-ai oprit? Pe cine chema vocea?

ANTONIA: Am auzit clar. Spunea: Dinu... Dinu... apoi am auzit ușa de la dormitorul Corei închizîndu-se.

CORA (*amenințătoare*): Și pretinzi că era vocea mea?

ANTONIA: Pe moment, trebuie să mărturisesc, nici nu m-am gîndit că putea fi a altcuiva. (*Incurcată.*) Dar acum n-aș putea să jur. Zău, Cora, nu afirm nimic. Dacă tu spui că ai rămas tot timpul în odaia ta...

DAN: E cu neputință s-o scoatem la capăt, v-o repet, pentru că fiecare din noi ascunde cîte ceva. Așa încît și alibiurile par mai suspecte decît sînt în realitate.

GRIG: Iar altele sînt total necontrolabile. Cine ne garantează că Antonia a fost la toaletă... și că...

CORA: Da, da, continuă. Și că Ani a fost în baie, așa cum pretinde.

GRIG: Ani și cu mine sîntem singurii pe care Cela nu i-a amenințat. Ani n-avea de ce să se teamă.

DAN: Dacă admitem că mobilul care l-a împins pe asasin e frica...

GRIG: E singurul mobil plauzibil. Într-un moment de furie sau de panică, orice om își poate pierde controlul. Nimeni nu pretinde că crima a fost premeditată. E aproape sigur că vinovatul nici nu și-a dat seama de ce face, poate că a îmbrîncit-o doar, și în cădere...

ANTONIA: Așa e, Grig are dreptate. Nu spunea chiar Cora că a îmbrîncit-o pe ușa?

CORA: Pe ușa mea, nu pe ușa biroului, dobitoaco!

DAN: Oare ce căuta Cela în birou?

GRIG: De cînd spun că asta e întrebarea capitală! Prezența ei acolo pare atît de fără rost, încît trebuie să ascundă un motiv foarte serios. Dacă aflăm ce sau cine a făcut-o pe Cela să se ducă în birou, vinovatul e ea și descoperit.

DINU: În halul în care era și după ce ne-a spurcat ca la ușa cortului, nici unul din noi nu putea s-o convingă pe Cela să vină cu el în birou.

CORA: Nici unul? Te înșeli. Chiar după cele recunoscute de el (*Îl arată pe Grig*), singurii pe care Cela i-a

crutat, cu care rămăsele în termeni buni, cu care ar fi putut să stea de vorbă normal, erau ei doi, și mai cu seamă ea.

ANTONIA: Care, în timpul acela, s-a dus, chipurile, în baie, să se spele pe față.

GRIG: Dar Ani nu avea nici un motiv, nu pricepeți o dată?

DAN: Nu avea mobilul pe care-l atribui dumneata, cu o insistență suspectă, vinovatului. Dar crima a putut foarte bine să fie comisă pentru un motiv care nouă ne scapă, pe care nu-l știm și care n-are nici în clin nici în mîneacă cu scena făcută de Cela.

ANTONIA: E foarte convingător ce spui. Sigur că numai Ani putea s-o cheme pe Cela în birou. Totdeauna Ani mi-a făcut impresia unei ființe perverse și primejdioase.

(De câteva clipe, neobservată de ceilalți. Ani ascultă conversația din prag.)

ANI: Mai perversă decît tine? Cu refuzările tale, ai putea să ocupi singură un balamuc întreg.

CORA: Unde-ai fost pînă acum?

ANI: Am întreprins o mică anchetă privi casa. Eram foarte curioasă să știu ce a fost omorîta Cela.

GRIG: Și ai găsit?

ANI: M-am încapățînat. Pentru că aveam impresia că unii dintre noi nu erau de loc curioși să afle. Și ăsta era totuși primul lucru de făcut.

DAN: Dar vorbește odată!

ANI *(cu un gest grațios scoate de la spate o statueta de bronz pe care o ține de cap cu o batistă)*: Poftim!

DINU: De unde știi că...

ANI: E pătată cu sînge. *(Toți au un gest de retragere.)*

GRIG: Unde ai găsit-o, Ani?

ANI: În toaleta de pe coridor.

ANTONIA *(sufocată)*: Nu-i adevărat. Eu n-am văzut-o. Nu știu nimic... Nu știu nimic.

DINU: Bine, dar...

DAN: Ce?

DINU: Nu. Nimic.

ANI: Ba da, de ce nu-ți continui fraza?

Voi ai să spui că statueta asta nu stătea în birou, ci în dormitorul Corei?

DAN: E adevărat?

CORA: Și ce-i cu asta?

ANI: Se preface că nu pricepe!

DAN: Cînd ai văzut-o ultima oară la dumneata în cameră?

CORA: Nu știu, nu țin minte. Era un obiect familiar, nu-i dădeam importanță.

DAN *(lui Dinu)*: Nici tu nu-ți amintesci? *(Negativ.)*

GRIG *(lui Ani)*: Dar pune-o odată undeva, nu mai sta cu ea în mînă. Și bagă de seamă să n-o atingi.

ANI *(punînd statueta pe o mîsuță)*: Nici o grijă, nu vezi că am luat-o cu o batistă?

GRIG: Ampretele vinovatului trebuie să se găsească pe statueta.

DINU: Dar ale mele și ale Corei e firesc să se găsească.

GRIG: Da, dar dacă nu se mai găsesc și altele înseamnă că vinovatul e unul din voi doi.

DINU *(furios)*: Eu tot îți rup beregata pînă la urmă.

DAN *(oprindu-l)*: Linistește-te. Ceea ce spune el e logic.

CORA: E o nemernicie.

GRIG: De ce vă înfuriați? Eu am spus... „dacă nu se găsesc și altele”. Or, cum voi pretindeți că nu sinteți vinovați, trebuie să se găsească altele: acele ale criminalului.

DINU: Și dacă purta mănuși?

GRIG: Asta se întîmplă doar în filmele polițiste. În orice caz, acum nu mai putem aștepta. Trebuie să anunțăm Militia.

ANTONIA: Stai puțin. *(Cu un hohot fals de rîs.)* Cum e chestia cu ampretele? Atunci cînd atingi un obiect, chiar îți rămîn ampretele pe el?

GRIG: Sfîntă ignoranță! Da, bebelușule.

ANTONIA *(continînd să ridă fals)*: Ce amuzant. Atunci trebuie să se găsească și ampretele mele pe statueta. *(Senzație la toți.)*

DAN și DINU: Cum? Ia dă drumul la muzicuță.

ANTONIA: Ce muzicuță?

CORA: Nu mai face pe toanta. Cînd ai umblat cu statueta?

ANTONIA: După masă. Voi jucați cărți și eu am intrat în camera Corei să mă parfumez puțin. Știți, eram transpirată.

CORA: Și te-ai parfumat cu Chanelul meu!

DINU: Lasă acum fleacurile astea. Și?

ANTONIA: Nu văzusem pînă atunci statueta și am luat-o în mînă să mă uit la ea. Credeam că e un obiect de valoare, dar e un bibelou de duzină.

CORA: Uitați-vă, cine are pretenția să judece un obiect de valoare! Două mii de lei am dat pe ea! Și iar ai răscolit prin lucrurile mele! Știți care e primul lucru pe care-l face cînd vine aici? Își vîră nasul în frigider să vadă ce mîncăm.

DINU: Și pe urmă ce-ai făcut cu statueta?

ANTONIA: Ce era să fac? Am pus-o la loc.

(Ani iese fără ca ceilalți să observe absența ei.)

DAN: Pe la ce oră se întâmplă asta?

ANTONIA: Pe la 6—7.

DAN: Prin urmare, în seara asta statueta se afla încă în odaia Corei. Asta e foarte important.

CORA: Și de ce, mă rog?

DAN: Foarte simplu. Dacă statueta s-ar fi găsit în altă parte, aici sau în birou, sau în orice altă cameră, oricine dintre noi putea fi bănuțit. Dar dacă era în camera dumatile, numai persoanele care au intrat acolo astă seară puteau s-o ia. Nu mai rămâne decât să stabilim cine au fost acele persoane. Vinovatul se află în mod obligatoriu printre ele.

GRIG: Asta-i foarte ușor. Știm cu toții cine a intrat în dormitor. Cela, dar ea e victima, apoi Cora. el (îl arată pe Dinu) și Antonia. Atît.

DINU: Ce mai umblați pe după piersic? (Antonie.) De ce, atunci cînd a întrebât Dan cine și cînd a văzut pentru ultima oară statueta în dormitor, ai tăcut din gură?

ANTONIA: Nu m-a întrebât pe mine personal. Pe voi v-a întrebât. Și pe urmă știam că o să se supere Cora dacă află că am intrat în camera ei.

DINU: Dar cînd ai aflat povestea cu amprente, te-ai grăbit să mărturisești. De ce? Ca să-ți fabrici un alibi, ca să te justifici. Pentru mine, totul e clar. În clipa cînd s-a stins lumina, Cora, Antonia și Cela erau în dormitor. Antonia a luat statueta, a urmărit-o sau a ademinit-o pe Cela în birou, a lovit-o și apoi, neștiind cum să scape de statueta, a dosit-o prosteste în toaletă.

ANTONIA (în panică): Nu e adevărat. Jur că nu-i adevărat. Eu n-am vrut... (Se oprește brusc.)

GRIG (violent): N-ai vrut, ce?

ANTONIA (izbucind în plîns): Lăsați-mă în pace. Nu mai rezist, vreau să mă duc acasă.

CORA (ducîndu-se lîngă ea și cuprinzînd-o de după umeri; cu falsă bunăvoință): Hai, Antonia, liniștește-te. Sîntem toți în tre prieteni. Spune-mi mie, dacă nu vrei să le spui lor. Ce n-ai vrut? (Antonia plînge. Cora, tot mai persuasiv.) N-ai vrut s-o omori, nu-i așa? (Antonia neagă din cap.) Eu sînt convinsă că n-ai vrut, a fost doar o nebunie de o clipă. Nu ți-ai dat seama ce faci și ai lovit. Așa... poc! Și ea

a căzut. (Antonia continuă să plîngă. Cora, furioasă, îi bagă mîna în păr.) Dar mărturisește odată, pațachina dracului!

ANTONIA (îțipat): Jur că nu sînt vinovată! N-am făcut nimic.

(În clipa aceasta se aude un țipăt înspăimîntat de femeie. Toți sar în picioare. Lumina se stinge brusc. Învălmășeală, voci: „cine a țipat, de ce s-a stins iar lumina, aprindeți un chibrit“ etc. Dinu aprinde un chibrit.)

DINU (Corei): Dă-mi luminarea. (Cora caută într-un sertar.)

GRIG (uitîndu-se în jur): Ani! Unde a dispărut Ani? (Se repede spre ușă.)

DAN (apucîndu-l de braț): Mergem toți odată. Nu rămîne nimeni aici.

(Ies toți la lumina lumînării. O clipă de liniște. apoi ușa de la dormitorul Corei se deschide și apare cineva cu o mică lanternă în mînă. Se duce la masă și-și toarnă băutura. Cînd bea, pune lanternă pe masă și, la lumina ei, ne dăm seama că personajul misterios e Ani. Deodată tresare, stinge lanternă și iese repede pe aceeași ușă. Pauză. Din culise, vocea lui Grig: „Ani, unde ești Ani?“ Vocea Corei: „Ani!“ În încăpere se strecoară altă umbră. Aprinde un chibrit, dar cum e cu spatele nu o putem recunoaște. Scoate ceva din sertarul unei mese și apoi pleacă repede. Se aprinde lumina. Apoi intră Grig, ținînd-o de după umeri pe Ani, care plînge. Ceilalți îi urmează.)

GRIG: Dar spune odată ce s-a întîmplat! De ce ai țipat?

DAN (dîndu-i un pahar): Ia o înghițitură, o să-ți faci bine. (Ani ia paharul. îl dă dușcă.)

ANI: L-ați găsit?

DINU: Pe cine?

ANI: Pe omul acela.

CORA: Care om? Fata asta aiurează. Eram toți aici cînd ai țipat.

ANI: Dar eu l-am văzut!

ANTONIA: Ei, mă mai acuzați și acum?

GRIG: Hai, Ani, adună-te și povestește de la început. Nu-ți fie frică, ești cu noi.

ANI: Ieșeam de la toaletă. Știti că pe coridor lumina e slabă, așa încît la început n-am observat nimic. Pe urmă mi-am dat seama că în fundul coridorului se mișcă cineva, este cineva care umblă la tabloul de siguranță. Am întrebât: „dumneata ești, Dan?“

DAN: De ce eu? Eram aici. Pot mărturisi cu toții.

ANI: Așa mi s-a părut, nu știu de ce.

DINU : Și ?

ANI : Atunci omul a întors capul și eu am tipat. Imediat s-a stins lumina.

GRIG : Și cum arăta ?

ANI : Avea pe față o mască albă. Asta m-a înspăimîntat.

CORA : Ai halucinații fetițo, ai băut prea mult.

GRIG : Și eu așa crede poate că e așa. Ani e foarte imaginativă, dar siguranțele au fost într-adevăr deșurubate. Despre fantome electricieni n-am auzit încă vorbindu-se.

DINU : Dar n-a putut intra nici un străin în casă. Cheia de la ușa din față e la noi, și cele de la ușa de serviciu le-a luat toanta de servitoare cînd a plecat. Pe amîndouă.

DAN : Trebuie să cercetăm totuși casa. Dacă povestea lui Ani e adevărată...

ANI : Te cred că e adevărată. M-am speriat îngrozitor. Grig, mai dă-mi un pahar cu whisky.

GRIG : Ai să înnebunești de atîta băutură.

DINU : Cine merge cu mine ?

GRIG : N-ai nici o armă în casă ?

CORA : Ba da, are un pistol vechi, că e colecționar. Ia pistolul cu tine. Dinule.

(Acesta se îndreaptă spre masa la care s-a oprit înainte necunoscutul, trage un sertar și apoi se întoarce spre ceilalți speriat.)

DINU : A dispărut.

CORA : Nu se poate. L-am văzut ieri dimineață cînd făceam curățenie.

DINU : Nu mai e.

GRIG *(fluierînd)* : Din ce în ce mai bine. Ne putem pomeni împușcați pe la spate.

CORA *(speriată arătînd spre masa pe care era statueta)* : Statueta !

DINU : Ce-i cu ea ?

CORA : A dispărut și ea.

DAN : Dar am ieșit cu toții din cameră cînd a tipat Ani. Sînt sigur de asta. Chiar eu am spus că nu trebuie să rămînă nimeni aici.

GRIG : Încep să cred și eu în existența omului cu mască.

ANTONIA *(isteric)* : Eu nu mai rămîn aici o clipă, vreau să plec, dați-mi drumul !

DINU : Dacă mai urli, îți bag un căluș în gură. Cine merge cu mine ?

DAN : E mai bine să nu ne despărțim, să mergem cu toții.

ANI : Nici moartă nu mă mișc de aici, nu vreau să mai dau ochii cu individul acela.

ANTONIA : Nici eu.

GRIG : Dacă rămîn amîndouă, le putem lăsa. *(Scotocește prin tacimurile de pe masă și ia un cuțit.)* Ar fi bine să vă găsiți toți cîte o armă.

(Ideea e găsită bună și fiecare, în afară de Dan, își improvizează o armă, ceea ce le dă un aer destul de comic.)

ANTONIA : Dați-mi și mie ceva. Altfel tip iar. *(Grig se uită în jur și îi întinde văturai de la cîmin.)*

DINU : Să începem cu camera Corei. Voi doi *(adică Dan și Grig)* ieșiți pe ușa asta, iar eu...

CORA : Nu tu, ci noi. Nu rămîn aici cu istericele astea.

DINU : Atunci noi ne strecurăm pe ușa astălaltă. În felul acesta putem pătrunde deodată în dormitor prin amîndouă intrările. Dacă e cineva înăuntru nu poate să scape. *(Își face curaj și ies.)* Ani își mai toarnă un pahar, în vreme ce Antonia se așază cu văturai în mină lingă ușa, la pîndă.)

ANI *(dintr-odată foarte dezinvoltă, punește în ris)* : Știi de ce rîd ? Nu mă pot hotărî cu ce semeni : cu o cămilă bătrînă sau cu o curcă jumulită. Sau ești jumătate cămilă, jumătate curcă ?

ANTONIA : Ție-ți arde de glume și moartea ne dă tîrcoale.

ANI : Dar nu glumeam deloc. Ești cea mai caraghioasă ființă pe care am întîlnit-o în viața mea.

ANTONIA : Lasă spiritele.

ANI : Ai o tactică defensivă care m-a uluit întotdeauna. Cînd te înjură cineva, tu te sugestionezi că-i vorba doar de o întepătură amicală.

ANTONIA *(demenț)* : În viața mea nu m-a înjurat nimeni.

ANI : Cine ți-a băgat ție în cap că ești scriitoare ?

ANTONIA : Am scris două scenarii.

ANI : Nejucate !

ANTONIA : Degeaba, nu-mi ies din sărite pentru o nebună ca tine.

ANI : Ia spune drept, tu ai omorît-o pe Cela ?

ANTONIA : Termină o dată !

ANI : O urai. Așa cum ne urăști pe toți. *(Antonia ridică din umeri.)* Atunci cine crezi că a omorît-o ? *(Antonia tace.)* N-ai curajul să spui, dar eu știu la cine te gîndești. *(Pauză.)* La Cora.

ANTONIA *(surd)* : Cora e foarte rea și răzbunătoare.

ANI : Vezi !

ANTONIA : Eu n-am spus decît că e rea.

ANI: Nu e ca criminalul. Omul cu masca a omorît-o pe Cela.

ANTONIA: Cum arăta?

ANI: Destul de scund și subțirel. Așa ca mine.

ANTONIA: Atunci o să pună mina pe el. Dinu și Dan sînt voinici.

ANI: N-au să pună.

ANTONIA: Crezi că a fugit?

ANI: Nu. E în casă. Aproape de noi. Chiar foarte aproape.

ANTONIA (*uitîndu-se îngrozită în jur*): De unde știi?

ANI: Pentru că îi cunosc ascunzătoarea.

ANTONIA: O cunoști? (*Total nedumerită.*) Atunci de ce n-ai spus?

ANI (*șoptit*): Pentru că n-am nici un interes ca omul cu mască să fie prins.

ANTONIA: De ce?

ANI: În noaptea asta trebuie să mai moară cineva.

ANTONIA (*în panică*): Cine?

ANI (*sinistru; tot jocul ei de acum înainte va fi foarte teatral, sinistru*): Tu.

ANTONIA (*deschide gura să țipe, apoi se stăpînește. Rîzînd forțat și bîlbîindu-se*): Iar începi cu glumele tale idioate. M-ai speriat de-a binelea.

ANI (*se apropie de ea, jucîndu-se cu cuțitașul de fructe pe care-l are în mînă*): Ai și de ce să fii speriată, Antonia. Eu îl cunosc bine pe omul cu mască. Cînd vrea ceva, nimic nu-l poate opri.

ANTONIA (*dînd înapoi*): Nu... nu cred. Dacă ar fi așa nu ai fi pomenit de el și nu i-ai fi pus pe ceilalți să-l caute.

ANI (*ris sardonice*): Am făcut-o ca să-i îndrept pe o pistă greșită și să-i îndepărtez din camera asta. Și am reușit.

ANTONIA (*din ce în ce mai în panică*): De ce să-i îndepărtezi?

ANI: Pentru că omul cu masca e aici. (*Antonia se uită îngrozită în jur.*) Lîngă tine. (*Pauză.*) În fața ta. (*Pauză.*) Omul cu masca sînt eu, Antonia. (*Antonia s-a lîpît cu spatele de ușă. Ani îi pune vîrfurile cuțitului în burtă.*) Nu ți-ai dat seama niciodată că eu nu sînt conștientă de actele mele? Acum am să teucid. Am să-ți spintec burta asta mare și am să-ți tai urechile. (*Cumplit.*) Și nasul!

ANTONIA: Ajutor!

(*La strigătul ei, Grig se năpustește în ușă, care, deschizîndu-se, o trîntește pe Antonia. Ani ride în hohote.*)

GRIG: Ce s-a întîmplat?

ANTONIA: Arestați-o, legați-o. Ea e omul cu masca.

GRIG (*lui Ani*): Ce-i cu asta, a înnebunit?

ANI (*arătînd-o cu degetul pe Antonia. nu poate vorbi din cauza risului*): Mai ales... mai ales... de nas îi părea rău.

GRIG (*făcînd semnul scrîntelii*): Ce, și tu?

ANTONIA: A vrut să mă omoare.

ANI (*continuînd să ridă. îi dă Antoniei un pahar*): Na, ține. Grig, a fost nemaipomenit. Exact ca în filmele de groază. Ai pierdut un spectacol colosal. Am un talent nebun, european. Ce european, mondial! I-am spus că eu sînt omul cu masca, și că vreau s-o omor, și a crezut.

GRIG (*rîzînd și el*): Zărghită mai ești. Acum ți-ai găsit să te ții de farse?

ANTONIA (*ridicîndu-se demnă de jos, își așază rochia*): Cabotină!

ANI: Ei hai, Antonia, încearcă să ai puțin umor.

ANTONIA: Brigitte Bardot în mizerie!

ANI: Asta de la ce minor ai învățat-o? Am auzit că umbli cu minorii.

ANTONIA: Mai bine decît cu babilicii, cum fac altele.

GRIG: Încetați odată, sinteți vulgare.

ANI: Unde-s ceilalți?

GRIG: În pod. Caută.

ANTONIA: Ați găsit vreo armă?

GRIG: Nimic. Doar statueta.

ANTONIA: Unde?

GRIG: În chiuveța de pe coridor, sub robinetul deschis.

ANI: Pricep. Vinovatul a sustras-o și a așezat-o acolo ca să șteargă amprente.

GRIG: Da, și-a dat desigur seama de imprudența pe care a comis-o, și a încercat s-o repare. Nu știa însă că pentru asta era de-ajuns să șteargă statueta cu o batistă. Face impresia că de-abia acum a auzit vorbindu-se pentru prima oară despre amprente. (*Antonie.*) Mi se pare că dumneata nu știai că un obiect pe care pui mîna păstrează amprente?

ANTONIA: Nu înțeleg ce vrei să spui.

GRIG: Nimic. Gîndeam cu voce tare. (*O voce din culise strigă: „Grig”. Acesta iese.*)

ANTONIA (*luînd vîtraiul de pe jos și așezîndu-se din nou după ușă, demnă*): Te rog să mă scutești de conversația dumitale.

ANI (*chicotînd încă*): Chiar ești supărată? De fapt, ceea ce mă amuza, nu era atît să te sperii pe tine, cît să-mi dau seama ce simți cînd intri în pielea unui criminal. Este foarte excitant, e ca și cum te-ar mîngîia cineva cu degetele pe șira spinării.

ANTONIA: Se vede că ai predispoziții.
ANI: Sînt convinsă că toți le avem.

Uite, așa cum stai acum, aș putea foarte ușor să-mi închipui — am văzut o scenă de felul ăsta într-un film — că dintr-odată ochii ți se dilată și îți pierd expresia. *(Se întoarce ca spatele să-și toarne un pahar, în vreme ce Antonia o privește fix.)* Știi, se pare că foarte mulți asasini maniaci circulă printre noi fără să-i bănuim. Par normali. Și pe urmă, dintr-odată, intră în criză, privirile lor devin demente, nu mai știu ce e cu ei și atunci lovesc. *(Se întoarce spre Antonia, care, cu ochii fieși și dilatați, a ridicat vătraiul. Neliniștită.)* Antonia! *(Antoniu face o pas spre ea. Mai speriată.)* Antonia, ce-i cu tine? *(Antonia — pas înainte. Ani — înapoi.)* Antonia, nu mă auzi? *(Antonia ridică cu amîndouă mîinile vătraiul, ca un tăietor de lemne gata să lovească. Intrată de-a binelea în panică, Ani țipă.)* Grig!

(Ușa se deschide cu zgomot și, în ușă, teapăn și fix ca și Antonia, își face apariția străinul. Antonia se întoarce brusc și-l lovește puternic în cap cu vătraiul. Străinul cade. În scenă năvălesc ceilalți, atrași de zgomot.)

DAN: Cine a strigat?

CORA *(arătînd spre omul căzut la pămînt)*: Cine-i omul ăsta?

DINU *(izbindu-se cu palma peste frunte)*: Unde mi-au fost mințile? Escrocul lui Pupi, scamatorul! Uitasem complet de el.

GRIG: Ba eu am deschis ușa de la debara și am încercat să-l trezesc, dar puteai să tai lemne pe el. E beat mort. Țasta mai doarme o săptămînă.

DINU: Nu vrei să-mi spui că a ajuns aici dormind. Se prefăcea.

ANI: În orice caz, acum e leșinat de-a binelea. L-a pocnit Antonia cu vătraiul în cap cînd a intrat pe ușă. Noroc de el, că altfel mă pocnea pe mine. E iresponsabilă. *(În adevăr, Antonia s-a așezat într-un fotoliu și continuă să privească absentă în gol.)*

CORA *(ducîndu-se la ea)*: Antonia! *(O trage ușor de mîneacă.)* Antonia! *(Zgîlțînd-o.)* Ce sînt marafeturile astea?

ANTONIA *(absentă)*: Mi-e somn. Vreau pufi. Antonia vrea pufi.

CORA: N-am mai pomenit atîta nesimțire. Vrea pufi, balena!

DINU *(jubilînd)*: Oameni buni, vă dați seama ce înseamnă asta? *(Îl arată pe omul leșinat.)*

CORA: O beala, mai mult pe cap.

DINU: *(rizînd)*: O beala? Asta înseamnă limpezirea misterului, salvarea noastră.

DAN: Presupui că...

DINU: Nu presupun, sînt sigur. Țasta-i adevărul. Bruta asta e asasinul Celei. Omul cu masca.

ANI: Dar n-are mască.

DINU: În momentele de spaimă, ce nu-și poate închipui omul? Tu n-ai în cap decât romane și filme polițiste. Pe coridor lumina e slabă, iar individul e desfigurat și palid din cauza beției. Ai avut impresia că poartă mască.

ANI: Da, poate.

CORA: Și cînd te gîndești că în vreme ce noi ne răsuceam pe jeratic și ne bănuiam unul pe altul, vinovatul sfărâia în debara.

GRIG: Tocmai aici e încurcătura, dacă dormea, cum a omorît-o pe Cela, cum a deșurubat siguranțele, cum...?

DINU: Prostii. E limpede că se prefăcea.

DAN: Și mobilul?

CORA: Dementă alcoolică. Lasă că explică doctorii asta, ei explică tot. Stare de inconștiență, porniri criminale, somnambulism, mai știu eu ce...

DAN: Nu e chiar imposibil.

DINU: Ce, imposibil! E limpede ca lumina zilei. Și pe urmă mai sînt și mărturiile noastre. Îmi vine să-l pup pe dobitocul ăsta. Uf, doamne, prin ce am trecut! Cora, șampanie! Merită să sărbătorim evenimentul. *(Cora iese.)*

GRIG: Dar pistolul? *(Îl caută.)* Pistolul nu-i la el.

DAN: Asta n-are importanță. O fi uitat Dinu unde l-a pus. O să se găsească. Prea eram ispițiți să legăm orice accident de aceeași cauză.

DINU *(jovial)*: Bineînțeles. Ca și cu alibiurile. *(Lovindu-l cu palma pe spate pe Dan.)* Zi așa, eram palid și-mi tremura mîna. Lasă nu te scuză, ne bănuiam cu toții reciproc. Bine că a trecut.

(Cora intră cu șampania, toarnă.)

DAN: Dar ăsta e lucrul cel mai îngrozitor! Vă dați seama că fiecare din noi a acceptat imediat și fără nici o rezervă ideea că toți ceilalți pot fi niște criminali? E cumplit.

CORA: Ia nu mai despica și dumneata firul în patru. De asta ne arde acum, de analize psihologice.

DINU: Chiar așa. Acum, copii, trebuie să punem lucrurile la punct. Facem curățenie aici și în toată casa, dosim toate sticlele, aerisim, îl trezim pe cetățeanul ăsta, îl legăm bine și chemăm Miliția. În momentul cînd s-a întîmplat nen-

rociile, eram toți în camera asta și... jucam pietre. Lămurit?

CORA: Nici măcar pietre. Stăteam de vorbă. Ne povesteai tu amintiri din ultima călătorie în Africa.

GRIG (*glumet*): Ne vorbeai de lupta popoarelor eliberate.

ANI: Și dacă el (*arată spre omul căzut care a început din nou să sforăie*) nu recunoaște?

DINU: Asta n-are nici o importanță. Există mărturiile noastre, categorice. Mărturiile de oameni onorabili. (*Către Antonia, care tot timpul a stat țepănă.*) E limpede? Ce stai așa, n-auzi? (*Antonia se ridică și, cu aceleași gesturi de automat, iese*). Ce e cu ea?

CORA: O fi apucat-o iar burta.

DINU: Și acum, la treabă.

GRIG: Și cu asta ce facem?

DINU: Lasă-l în pace deocamdată. E bine așa, nu ne încurcă. Îl trezim noi la momentul potrivit. Hai, dați-i zor.

(*Toți încep să aranjeze încăperea, să care sticlele. E un du-te-vino care face să nu se observe cine iese din cameră și cine nu. La un moment dat, sint prezenți Dan și Grig.*)

DAN: Dumneata crezi că într-adevăr el e vinovatul?

GRIG (*ridicînd din umeri*): Probabil. Și pe urmă, asta rezolvă totul. (*Iese.*)

DINU (*intră*): Da' pune și tu mîna, ce stai așa plouat. Adică da, tu trebuie să ai altă ținută. Chiar te sfătuiesc să pari mai copleșit, mai zguduit, înțelegi? E mai cuviincios, trebuie să te gîndești la impresia celorlalți. E totuși o dramă! (*Il bate pe umăr.*) Săraca Cela... Ce să-i faci, soarta! Am fost așa de zăpăcit, că nici nu ți-am prezentat condoleanțe. (*Iese.*)

ANI (*intrînd*): Să-ți spun drept, sint dezamăgită. Tot timpul am fost convinsă că dumneata ai omorît-o pe Cela.

DAN: Am chiar aerul unui asasin?

ANI: Nu, dar era clar că vă urați de moarte.

DAN: Asta nu-i deajuns ca să comiți o crimă. De obicei, soții care se urăsc de moarte îmbătrînesc împreună și sint dați ca exemplu de căsnicie fericită. (*Ani ride încet.*) De ce rizi?

ANI: Mă gîndeam cît de inutil complicați lucrurile voi bătrîni. Îți pare bine că acum ești liber, că ai scăpat de Cela?

DAN: Dumneata chiar n-ai nici măcar o umbră de pudoare?

ANI: Adică de ipocrizie? Nu. E ade-vărat că nu mai ești nimic, dămnule consilier?

DAN: Da. Mi-am dat demisia?

ANI: Lumea spune că ai fost dat afară. De ce ți-ai dat demisia?

DAN: Dumneata care te pretinzi atît de cinică, ești în stare să recunoști că n-ai talent?

ANI: Parcă asta are vreo importanță. Ajung eu și fără. Am picioare frumoase. Deci ți-ai dat demisia pentru că nu te mai socotești „corespunzător”, cum se spune. O criză de conștiință! Acum o înțeleg pe Cela.

DAN: Ce-ar fi să încheiem această fermecătoare conversație?

ANI: Discutam ca să treacă timpul. Voi bătrîni nu sinteți înarmați pentru viață. Chiar și Dinu, care e o canalie, e îmbîcsit de prejudecăți. Slabă generație!

DAN: Noi,ăștia de aici, sintem drojdia unei generații. O clică și atîta tot. O clică murdară. În noaptea asta v-am văzut parcă pentru prima oară și m-am îmbolnăvit. Sint bolnav de greață.

ANI: Asta vine de la ficat. De ce nu iei Șofitol?

DAN: Dar cei mai odioși sinteți voi doi, pentru că sinteți tineri.

ANI: Odioși? (*Ueselă.*) Asta-mi place. E un compliment care-mi place. Știi cum spune Grig despre noi? Că sintem doi lupi tineri, singurateci, hămesîți și cu coții tari. Și-i adevărat că sint hămesîți. Aș putea înghiți fără să mestec tot New-Yorkul și Parisul pe deasupra. (*Privindu-l pe omul adormit.*) Are o mutră de cretin, dar nu de asasin. Mă întreb, cine a ucis-o totuși pe Cela. (*Cască. În clipa aceea, ușa se deschide brusc și apare Cora, înspăimîntată.*)

CORA: Antonia!

DAN: Ce-i cu ea?

CORA: Moartă. Tot în birou. (*Ani și Dan ies în fugă. Cora cade pe un fotoliu, murmurînd.*) Dumnezeule, doamne, ajută-mă să nu-mi pierd mințile. (*Începe să-și facă cruci.*) Scapă-nc, doamne, nu ne lăsa, o să ne schimbăm toată viața, n-o să mai facem...

(*Reintră Grig, Dan, Ani, Dinu. Au capete catastrofate și se uită unul la altul plini de suspiciune.*)

GRIG (*pe care Dan l-a atins cu cotul, sîrînd într-o parte*): Nu mă atinge, domnule!

(*Ani, clătînînd din dinți, începe dintr-odată să dea din picioare și să tipe isteric.*)

DINU (*zgîlînd-o*): Termină, că te aud vecinii. Termină, că te omor.

ANI: Săriți, asasinul!

GRIG (smulgînd-o într-un colț): Ce i-ai dat să bea?

ANI (continuînd să clănțane din dinți): Cui?

GRIG: Antoniei. Ce i-ai pus în pahar? Te-am văzut cînd i-ai dat paharul.

ANI: Lasă-mă în pace, că te zgîrii. Jur că te zgîrii.

DAN (care are în mînă un bilețel): Ora 5.30. Cît e ceasul?

DINU: Cinci patruzeci.

DAN: Același scris ca și pe biletul Celei. (Toți sînt prăbușiți.)

GRIG: Nu putem să ne ascundem adevărul. Între noi există un nebun primejdios și nemaipomenit de șiret.

DAN: Care nu va înceta să ucidă pînă nu va fi prins.

DINU (arătînd spre omul adormit): Și asta?

DAN: E nevinovat. Nu s-a mișcat de aici.

DINU: Atunci cine e omul pe care l-a văzut Ani?

ANI (tipînd): N-am văzut nici un om. Era o invenție a mea, ca să mă distrez și să pot deșuruba siguranțele. Și statueta tot eu am luat-o din odaia Corei și am adus-o aici.

GRIG: Dar era singe pe ea.

ANI: Nu era singe, am minjit-o cu cerneală roșie.

DINU: Și sub robinet cine a pus-o?

ANI: Tot eu.

CORA: Dacă e vorba de maniaci și de detracați, nu e nevoie să-i căutăm prea departe. Descrerea asta e bună de legat.

DINU: Doamne, ce scandal o să fie...

GRIG: Unde-i cheia? (Cora, cu o ezitare, îi întinde cheia.)

DINU (pierdut): Stai, ce facem... vă dați seama...

CORA: Lasă-l să se ducă, nu se mai poate face nimic. Și nu mai pot trăi nici o clipă înconjurată de asasini.

DINU: Cora.

CORA: Dacă nu ești tu, e el, sau el, sau ea.

ANI: Sau tu.

DINU: Dar îl avem aici pe individul ăsta. E așa de beat încît n-o să-și aducă aminte de nimic.

DAN: Și vrei să-i punem lui în spate crimele? Ești chiar mai nemernic decît îmi închipuiam.

DINU: Ai haz s-o faci pe moralistul. Cine nu știe cum ți-ai început cariera? Depunînd împotriva lui Mircescu, care a stat pe gratis patru ani în pușcărie.

DAN: Eram de bună credință. Mi s-a spus că-i vinovat. Pe cînd tu l-ai distrus deliberat pe Constantinescu, ca

să-i iei locul. Vine mătușorul și peste tine, n-avea grijă. Nu scapă nici unul.

DINU: Crezi că toți îs fraieri ca tine?

CORA: Vă interzic să discutați politică în casa mea.

DINU: Și, colac peste pupăză, te-ai înșurat și cu o diseuză isterică și dez-mățată, care era firesc să termine așa cum a terminat, compromițînd casa unor oameni cinstiți.

CORA: Asta așa e, și dacă... (O dă la o parte pe Ani, care îi stă în cale.)

ANI (tipînd): Nu te apropia de mine.

(În clipa aceasta, toți rămîn cu ochii ficși la străinul care s-a ridicat în șezut, frecîndu-și cucuiul din creștetul capului și privindu-i pe rînd, cu ochii holbați.)

STRĂINUL (se așază în patru labe și începe să circule prin cameră, legîndu-și capul la dreapta și la stînga, așa cum fac urșii în cușcă): Mor... mor...

DINU (se așază și el în patru labe, reproducînd mișcările străinului): Mor... mor...

CORA (speriată): Ce faci, Dinule?

DINU: Lasă-mă în pace. (Continuă). Mor... mor...

STRĂINUL (mugînd): Mor... mor...

CORA (căzînd și ea în patru labe): Mor... mor... (Căd și ceilalți și toată procesiunea se mișcă în spatele străinului, mormăind.)

STRĂINUL (oprindu-se în fața unei sticle de băutură, urlă): Mor de sete! (Se ridică în picioare, pune sticla la gură și bea. În timp ce ceilalți, de jos, îl privesc timpi. După ce a băut, izbucnește în ris.) Aha, faină băutură. Drege bine la mine. Onorat asistans, ala voastră. Am onoarea prezint la mine Bosco III, iluzionisto, fachi-ro, maestro magia, profesore de ocultismus. Mai rideți de talente de la mine. Pofțiți, pofțiți, sculați due picioare. (Toți se ridică aiuriți, în afară de Cora, care continuă să umble în patru labe mormăind gingaș. Ani izbucnește în ris.) Gata madam, stop, ajunge. Nu urs, nu animal, cocoană este dumneata, sexul slab. (Făcîndu-i o reverență, o ridică, dîndu-i una peste fund.) Grăsuța, draguța, omagîinii de la Bosco.

DINU (repeșindu-se și luîndu-l de gît): Ia ascultă, mă golane...

BOSCO (privindu-l fix și făcîndu-i o pasă magnetică). Hocus... pocus... (Dinu înlemnește.) Scoate-ți limba la onorata asistans. (Dinu scoate limba.) Mersi. Ajunge. Mai dorește cineva la o experians? (Uitîndu-se în jur.) Unde

Sînt două cocoana, sexul slab? (*Jubilînd.*) Lipsește, lipsește! (*Tipînd.*)

Unde sînt cocoana?

CORA (*tipînd și ea*): Sînt moarte!

BOSCO: Ha, ha, ora 23,45 și ora 5,30! Moarte subito! Ris la mine aseara, cînd eram turmentato, rîs talente la mine, marele fachiro, ocultisto. Bosco. Rușine la ele! Omorît la ele, poc... cuic! (*Face gestul ca și cum ar lovi și strînge de gît pe cineva.*)

CORA (*tipînd*): A mărturisit!

BOSCO: Silențiu! Taceți la gura! (*Se concentrează și rostește cavernos.*) Hocus! pocus! (*In liniștea care se lasă, ușa se deschide și apare Cela urmată de Antonia. Sînt foarte firești ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.*)

CELA: Să vă fie rușine, de ce m-ați lăsat să dorm pe jos în birou?

ANTONIA: Am înțepenit toată.

CELA (*ducîndu-se la Cora și sărutînd-o*): Cora, drăguțo, nu ne faci tu o cafea? Ce căscați așa gura la mine?

ANTONIA (*rizînd*): Ia te uită ce caraghioși sînt?!

CELA: Mi se pare că m-am cam făcut aseară. Dar lasă că nici voi nu sînteți mai breji. Aveți niște mutre de speriat copiii. (*Îl vede pe Bosco.*) Ha, ha, s-a trezit și fachirul. Cam slab de înger maestre, nu ții la băutură.

BOSCO: Taci la gură! Aștept aplauze de la onorata asistans. Făcut aseară pari domnul Pupi, ele două catalepsia ora 23,45 și 5,30. (*Urlînd.*) Cîștigat? Recunoașteți la mine cîștigat?

ANI (*aplaudînd*): Bravo, nene!

BOSCO: Mersi madmazel. Acum serbetorim la mine marele succes. (*Ia sticla cu whisky și, spre stupefarea tuturor, o golește toată, apoi rostește.*) Gioni Walker!

(*Cade ca un butuc și începe să sfîrșească. Ceilalți s-au adunat în jurul lui. Ani începe să ridă, apoi Grig, și pe urmă toți, în afară de Dan, rid în hohote țînîndu-se cu mîinile de burtă și scoțînd printre icnetele de rîs exclamații: „colosal! nemaipomenit! crimele din strada Simfoniei! omul cu masca!” Deodată Antonia scoate un geamăt, arătînd, spre Cela. În tăcerea care s-a lăsat, spune*).

ANTONIA: A înviat moarta.

CELA: Ai noroc că m-am sculat bine dispusă.

GRIG (*Antonieii*): Taci din gură, lasă că-ți explicăm noi. (*Conspirativ.*) Nu știe că a fost ucisă.

ANTONIA: Nu știe?

GRIG: Nu, și nu-i spune, să n-aibă un șoc.

CELA: Totdeauna, după ce dorm bine, sînt veselă. Mi se pare că aseară ne-am cam ciondănit puțin.

CORA: Așa, ca între prieteni. Am glumit, cu toții.

CELA (*lui Dan*): Ce-i cu tine, ce faci capul ăsta de cioclu? Omul ăsta are totdeauna darul să-mi strice cheful.

DAN: Prin urmare, o luăm iar de la început?

CELA: Nu sînt eu vinovată. E de ajuns să mă uit la tine ca să-mi treacă pofta de viață. Privește-te în oglindă.

DINU: Încotro?

CORA: Are dreptate Cela. Mereu îi ninge și-i plouă. Și poartă ghinion. Iar eu am chef grozav de petrecere. Ce-ați spune de niște potroace, să ne dregem?

DINU: Și de niște vin la gheată.

GRIG: Se aprobă.

ANI (*Coreii*): Îmi dai voie să te ajut?

CORA (*amenințînd-o cu degetul*): Cine-mi ești! Hai, vino.

CELA (*asezîndu-se pe spatele lui Bosco, se gîndește o clipă.*): Unde naiba am mai văzut scena asta, într-o piesă, într-un film? Grig, tu trebuie să știi. GRIG: Ce scenă?

CELA: Cu o cucoană puțin grizată, așa ca mine, care se așază... (*Arată cu degetul sub ea pe Bosco și începe să ridă.*)

DINU: Mai bine ați da și voi o mînă de ajutor. (*Toți se așează, s-au adus din nou sticle și pahare.*)

GRIG (*lui Ani*): Să vezi că nici azi nu mîncăm acasă. A cincia zi!

DINU (*jovial*): Măi copii, eu propun... (*Se aude o sonerie. Toți sînt speriați.*) Cine poate fi la ora asta? (*Se duce să deschidă și din ușă le face semnul tăcerii: sst! După o clipă, reintră.*)

CORA: Cine era?

DINU: Băiatul cu ziarele. (*Dan ia ziarul, îl răsfoiește, tresare și iese repede.*) Cora, ce se aude cu potroacele? (*Toți strigă: „Potroacele!” Agitație. Se așază masa.*)

GRIG (*care s-a uitat prin ziarul lăsat de Dan*): Hei, ați văzut? S-a deschis o anchetă judiciară la... (*Se aude o împușcătură. Toți încremenesc. Dinu iese în fugă.*)

CORA: Ce-i asta, altă farsă?

DINU (*reintrînd*): De data asta nu-i o farsă. Idiotul de Dan s-a împușcat cu arma mea, în casa mea.

CELA: Toată viața n-a avut decît o idee fixă. Să-mi strice mie dispoziția.

DINU (*ingrozit*): Ce ședință o să fie!

C O R T I N A

Florian Pittiș (Lucius) și Victor Rebeniuc (Brutus)

Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”
„IULIUS CEZAR” de Shakespeare
Regia: Andrei Șerban

Fotocronica

Scenă din spectacol. În centru: Emmerich Schäffer (Marc Antoniu)

